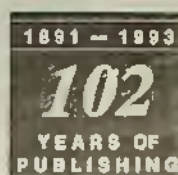

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 2. BŘEZNA 1994 - ČÍSLO 80 - WEDNESDAY MARCH 2, 1994

65c

Nešťastný nový rok pro Rusko: Rasputin na obzoru

Albert L. Weeks
Washington Inquirer, 11. února 1994

Politicko-ekonomické nepokoje vstupují do nebezpečné nové fáze v Ruské federaci, rozhárané nesnázemi. Západní svět, jeho finanční instituce a jeho vlády jsou přirozeně znepokojeny a zklamány vývojem v nejlépe vyzbrojené největší zemi světa, a právě tak půl tuctu zemí dřívějšího "sovětského bloku" ve východní a střední Evropě, kterým by nebyla po chuti po "studené válce" nová konfrontace s kolosem na východě.

Pokračování na str. 4

Vladimir Zhirinovskiy

Realistický pohled na Ameriku Pan Nicméně a pan Smysluplný

Karel Jezdinský - RFE

Ataman

Amerika je na pohled země špatných zpráv. Kdyby bylo úplnou pravdou vše, co sdělují zdejší noviny, co vysílá rozhlas a televize a co produkují holywoodská studia, pak jde o zemi permanentního násilí a zkorumpovaných zákonodárců a strážců zákona. Sledujete-li v televizi napínavou detektivku, můžete už předem vyloučit možného, či spíše nemožného pachatele zlého zločinu. Nebude jím nejen zahradník, tulák, či bezdomovec, nebude jím v žádném případě příslušník nějaké rasové, či etnické menšiny, natož domorodý Američan, což je nyní politicky korektní označení bývalého Indiána. Ruku na srdce. Amerika má své problémy a nikdy jsem je ve svých pořadech z New Yorku nezapíral. Ba právě naopak. Setkal jsem se i s posluchačskou kritikou, že jím věnuji přehnanou pozornost. Zločinnost existuje a prezident Clinton jí věnoval zvláštní místo a vyhlásil jí boj ve svém projevu o stavu americké unie. Existují také bezdomovci a lidi, žijící pod oficiální hranicí chudoby. Existují rasové problémy, i když rovnoprávnost platí pro všechny americké občany, je dnes mnohem důslednější než před třiceti lety. Existuje generační spor a ženy se stále necítí být plně na úrovni mužů, ačkoliv Amerika, pokud jde o emancipaci žen, na celém světě nesporně vede. Americká média mají ve zvyku líčit Ameriku v těch nejčernějších barvách. Na tom není nic tak špatného. Bylo už dávno řečeno, že tato

Pokrač. na str. 4

Pan Nicméně a pan Smysluplný. oba překabátění komunisté, nyní horliví provládně ráčkující občané. jsou postrachem činžáku i ulice, protože donášejí. Kam? Na politicky správné místo, kterým je v našich poměrech odedávna sekretariát vládní strany. — V činžáku už je mrtvolný klid, ale v uličním rajonu to ještě zdaleka není dobré. Ve vedlejším domě si kupříkladu klidně žije jeden bývalý politický vězeň z let padesátých, těmito pány zásadně nazývaný jako kriminálník. Ten nechce mít strach a často se nechává slyšet, že jeho generaci nečistým způsobem odstavili vládnoucí disidenti, a proto se prý u nás nic nezměnilo! Pomlouvá kdeco, ba i rychlokvašného kněze z přilehlé ulice, kterého všichni znají spíš jako neúspěšného knihkupce, že si své kněžské úkoly stanovil velmi neobvykle: navštěvuje movité osamělé staré lidi (co kdyby mu před smrtí svěřili nejen své hříchy, ale třeba i něco rozumějšího?). Kněz-knihkupec a jeho sestry-staré panny, žijí totiž nyní na velmi vysoké noze.

V souvislosti s řeči kriminálního se pan Nicméně dal slyšet, že už je nejvyšší čas, aby si naši dobří vladaři nechali odhlasovat přísnější zákon o jejich nehanobitelnosti, s trestem, aspoň do pěti let vězení. Pan Smysluplný ho doplnil, že přece republika si rozvracet nedáme. Nedáme!, dotvrdil komunisticky odhodlaně pan Nicméně. — Kriminálník se k

Pokračování na str. 5

PRAPODIVNÁ TAKTIKA

Ing. Jaromír Třuma, Praha

Hovoří-li se nyní často o tom, že je třeba posílit v naší společnosti slovanště uvědomění, vycházejí tyto hlasy především od komunistů! To oni se náhle ohánějí slovanstvím, které odjakživa ničili. Využívají jej jen k tomu, aby rozdmýchávali neshody, hlavně takové, které jim samým budou ku prospěchu.

Lidé načichlí komunistickým oděrem odjakživa rádi pletičařili a kulí pikle. Stačí podívat se na Václava Havla. Jakmile byl usazen na prezidentském stolci, hned se začal omlouvat sudetským Němcům. Dobře vědouce, že nakolik to bude lahodit některým německým spolkům, stejně silně to vyvolá nevoli velké části československých občanů. Spokojeně pak naslouchal hlaholu, který zazněl. To přece potřeboval. K odpoutání pozornosti občanů. Aby mohl v poklidu na výhodná místa ve vládě, úřadech a i dalších oblastech usazovat soudruhy komunisty. Ke stejnému účelu posloužila i jeho velkorysá amnestie, kterou vypustil do ulic stovky vrahů, lupičů a grázlů, i veškeré jeho smysluplné řečičky o pravdě a lásce, které zvtěží. Výsledkem jeho dalších pletich bylo i rozbití Československa!

Pokračování na str. 3

Rozhovory mezi Izraelem a Palestinou

Vojtěch Vogel — RFE

Izrael a Organizace pro osvobození Palestiny se na dosah ruky přiblížily dohodě o omezeném odchodu Izraele z pásma Gazy a z města Jericho na území západně od Jordánu. Tento úspěšný závěr dvoudenních intenzivních rozhovorů mezi představiteli obou stran ve švýcarském Davosu představuje východisko ze slepé uličky, z níž se bilaterální jednání nemohla po čtyři měsíce vymanit.

Předseda Organizace pro osvobození Palestiny Jasir Arafat, izraelský ministr zahraničních věcí Šimon Peres a egyptský ministr zahraničních věcí Amr Mussa - který působil při rozhovorech jako prostředník - hovořili o výsledcích svého úsilí nejpozitivnějšími slovy, jaká bylo možno slyšet od uzavření rámcové izraelsko-palestinské dohody 13. září ve Washingtonu. Nová dohoda má být konkrétním doplňkem první a bude podle ujištění vedoucích činitelů obou stran pravděpodobně dokončena a podepsána v Káhiře do dvou týdnů. Předpoklady k tomu vytvořili Peres a Arafat svými rozhovory na okraji mezinárodní konference o

Pokračování na str. 5

Zástup truchlících následuje pohřební vůz s tělem Barucha Goldsteina z Jeruzaléma k pohřbení v Kiryat Arba, blízko scény pátečního masakru.

■ KIRYAT ARBA, West Bank okupovaný Izraelem

V Chicagu narozený David Ramati má v Izraeli život, který se dramaticky liší od života ve Wisconsinu před dvaceti lety: Po přestěhování se stal izraelským usedlíkem, jedním ze 125,000 židů, kteří si dělají nárok na své rodné právo na zem, obydlenou 1.8 milionu nepřátelských Arabů.

"Přestěhoval jsem se do Izraele," řekl 46-letý Ramati, "kvůli základní ideji náboženského Sionismu - zabrat zem pro Izrael, a příchod Mesiáše."

Dr. Baruch Goldstein, který minulý pátek postřelil nejméně 45 Palestinců v nejsvětější svatyni, uctívané židy, muslimy a křesťany, byl přítelem a sousedem Ramatiho v Brooklynu, v New Yorku. Ramati symbolizuje tvrdé odhodlání usedlíků, kteří tvoří pouze malý zlomek ze sedmi milionů lidí, žijících v Izraeli, ale představují velký problém, hlavně svými nekompromisními názory.

"Znovu zabíráme půdu Izraele a držíme ji pro generace, které zemřely v naději, že budou žít v zemi Izraele, a pro příští generace," řekl

Ramati.

Židé se začali usazovat v Kiryat Arba v r. 1968, kdy se skupina ortodoxních židovských rodin, vedených dvěma rabíny nastěhovalo do Park hotelu v Hebronu, který patřil Arabům, na dobu Passoveru a pak odmítli opustit městečko - místo, kde je hrobka patriarchů, kde údajně jsou pohřbeni Abraham, Isák a Jakob se svými ženami. Ve městě je také mešita, kde Goldstein spáchal svůj krvavý masakr.

Ramati v minulých 12 letech se stal blízkým přítelem Goldsteina. Popsal ho jako nepochopeného muže, který do osudného pátku "nikdy nezvedl ruku v zlobě proti nějaké lidské bytosti". Ramati řekl, že fakticky Goldstein (jako lékař) ošetřoval rány mnoha Palestinců, a viděl některé z přátel umírat ve své náručí za ta léta.

"Byl jako muž, trpící vietnamským syndromem, žijící v tvrdé době, až konečně jakoby něco v něm povolilo. Nikdo z nás ho neodsuzuje."

Jestli Ramati a jiní usedlíci "vyhrají", nebude žádná mírová úmluva, dávající autonomii Palestincům ve West Bank a Gaza Strip.

"Neexistuje žádný mírový plán," řekl Ramati. "Co jim nabízíme je stav rezervace, jako jsme dali Indiánům. Proto je mírový plán považován za frašku. Dal by je na rezervaci a nechal je spáchat kulturní sebevraždu."

Ale opravdová zuřivost vyjde na povrch, když se mluví o nejhroživější vyhlídce spojené s mírem: že vláda se pokusí přinutit usedlíky k přestěhování, aby dokončila jednání s PLO — Organizací pro osvobození Palestiny. Vskutku, chápeou Goldsteina tak, že jednal s motivem pohřbení mírového paktu.

Udělejte vašim doma radost v tomto roce
a předplaťte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce \$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců \$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců \$150.00	\$78.00

Czechoslovak Daily Herald DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo skracovat zasláné články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Za směnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS in US Dollars

3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

— Oznámení úmrtí —

Oznamujeme svým přátelům a známým smutnou zprávu,
že zemřela naše milá maminka a babička, paní

VICTORIA MRAKA

roz. Kratochvíl, manželka po zemř. John,
obydlí Berwyn, Illinois

Zemřela v sobotu 26. února 1994 ve věku 93 let.
Narozena byla v Mutenicích na Moravě a v USA žila 66 roků.
Byla členkou Českého národního sdružení a Sdružení českých svobodomyšlných škol.

Soukromý pohřeb se konal v pondělí 28. února 1994 a popel drahé zesnulé bude uložen do rodinné krypty v Masarykově mauoleu na Českém národním hřbitově.

V zármutku zde zůstává:

Edward (Lorraine) Mraha, syn
zesn. Blanche (Walter L.) Večera, dcera
Laddie Večera, vnuk a Janet Mraha, vnučka
a ostatní přátelé zde i v Čechách

ZPRÁVY

■ JERUZALÉM, Israel

Po pátečním masakru asi 45 Arabů při modlitbě v mešitě, israel-ská vláda se rozhodla, že musí israel-ské usadlíky nějak držet na uzdě — zatčením některých jejich vůdců a omezením pohybu druhých.

Kabinet ministerského předsedy Jicaka Rabina se dohodl na tom, že je třeba odzbrojit ty nejvíce násilnické usadlíky, ale nezakročil v tom ohledu okamžitě.

Zatím ve Washingtonu mírové debaty, které měly pokračovat v pondělí byly kvůli masakru odloženy. Ještě než se Kabinet rozhodl jednat, policie se snažila najít vůdce zlovolné protiarabské skupiny Kach, ale tito byli varováni, a skryli se, takže se podařilo najít pouze jednoho člena.

Rada židovských obcí — Ješa — největší organizace usadlíků, odsoudila iniciativu vlády "zkonfiskovat zbraně židů, žijících v Ješe, a potrestat občany Israele bez soudu."

Zatímni report armády naznačil, že Baruch Goldstein, v Brooklynu narozený lékař, který se přistěhoval do Israele před 11 lety, jednal sám, když vypálil 118 salv do arabských věřících, a že měl čas nabit třikrát, než byl přemožen a ubit těmi, kteří útok přežili. Hlídka ho pustila dovnitř, protože měl na sobě uniformu a nesl nabitou pušku; řekl, že je ve službě.

Následovaly demonstrace a armá-

da zakázala vycházení z domů (curfew); arabští residenti měli zakázáno vstupovat do Israele.

Prakticky každý usadlík má zbraň, protože ji potřebuje k sebeobraně. Armáda jim je rutinově vydává, takže bude nesnadné jim je odebrat.

Mnoho židů bylo na pohřbu Goldsteina v Jeruzalémě, při němž rabín prohlásil: "Milion Arabů nemá cenu jednoho židovského nehtu u prstu". Truchlící křičeli: "My jsme všichni Goldstein."

■ WASHINGTON

Ruský zahraniční ministr Andrej Kozyrev hleděl v neděli ubrat na důležitosti případu vyzvědačství Amese a řekl, že jeho vlast potřebuje bilion amerických dolarů od Kongresu, aby mohla vyvážit síly ultranacionalismu.

Ale nenašel mnoho sympatií ve Washingtonu, kde tři klíčoví senátoři volají po přezkoumání pomoci Rusku.

"Pokazíme tím naše vztahy, které se vyvíjejí mezi Moskvou a Washingtonem? To je něco, proti čemu já jsem," řekl Kozyrev na televizi. Velice se snažil uklidnit rozruch, který případ vzbudil ve Washingtonu.

■ JOUNIEH, Libanon

V neděli vybuchla bomba v napěchovaném katolickém kostele, která usmrtila devět lidí, kteří byli seřazeni u oltáře k přijímání, a zranila 60.

Mohlo to být mnohem horší. Pět jiných výbušných zařízení bylo nalezeno v chrámě Notr Dame de la

Delivrance. Nikdo nepřiznal zodpovědnost za výbuch v Jounieh, 12 mil severně od Bejrutu.

"Bylo mnoho křiku, když ikony padaly ze stěn, lavice se rozlétaly na mnoho kusů a bible byly rozšrotovány a stránky létaly po celém kostele," řekl reportér Bahjat Jaber, který byl při bohoslužbě.

Ministerský předseda Libanonu Rafik Hariri řekl, že výbuch bylo "spiknutí, nařízené ze zahraničí".

"Cílem je odvést světovou pozornost od toho hrozného masakru v

Denní Hlasatel 3

2. března 1994

Hebronu," řekl Hariri. Ministr informací přímo obvinil Israel. "Není to náhoda, že kdykoliv se Israel cítí izolován, uchýlí se k takovým drsným činům," řekl.

Syrie také viní Israel.

"Bezpochyby je to Israel, který je za dnešní explozí v Jounieh, aby zakryl hebronský masakr a podněcoval vzburu a výtržnosti v Libanonu," byl komentář na státním radiu v Damašku.

PRAPODIVNÁ TAKTIKA...

Až doposud to soudruhům vycházelo. Až přespříliš poklidně. Jen mezi lidmi se stále více začínají ozývat hlasy nesouhlasu se sametovým režimem. A to ještě nebylo úplně dokončeno rozkradení veškerého majetku země. Proto soudruzi potřebují vnést do společnosti zase trochu vzruchu, aby pod jeho rouškou mohli pokračovat nerušeně ve svém díle. Sudetská otázka již nikoho nevyprovokuje a tak nezbyvá než vsadit na kartu nacionalistických vášní. Při dělení Československa se přece dobře osvědčila. A tak se z vyznavačů komunistického internacionalismu, který neznal rozdílů mezi národy, rázem stávají noví ochránci slovanství! Vědí, že na tuto udičku se hodně lidí dá nachytat. I že to udělá potřebný rozruch, který tak nutně potřebují. Jakmile však budou se svým dílem hotovi, určitě na veškeré slovanství hodně rychle zapomenou. Různé Slovanské unie se rozpustí a bude to.

To, co rozdmýchávají komunističtí agitátoři, to není vlastenectví. Je to jen sprostý nacionalismus přizemního druhu. I když je opentlen smysluplnými frázemi. To by si rozumní lidé měli uvědomit, aby se nedali nachytat. Skutečnému vlastenectví by neprospěli. Vše to, co rozpoutávají skrytí komunisté, slouží jen k vytvoření zmatků, které zakryjí to, co lidé nemají vidět. Aby mohlo být rozdrobeno to, co ještě rozdrobit nestačili. Varuji proto důrazně poctivé vlastence a demokraty, nedejte se zmást. Chceme přece poctivou demokracii bez komunistické náuky. A svoji rodnu zemi celstoví a svojí!!!

Praha, února 1994

POZVÁNKA

MEZINÁRODNÍ HNUTÍ ZA SVOBODNÉ ČESKOSLOVENSKO uspořádá v pátek 4. března 1994, 7:30 večer v restauraci KLAS (5734 W Cermak Rd., Cicero, Illinois) besedu s českými a slovenskými přáteli, kteří se zajímají o současné dění v naší staré vlasti a její budoucnost jim není lhostejná. Vstupné je dobrovolné a služby restaurace KLAS jsou k dispozici. Hlavními body programu jsou:

- 1) Reportáž z České republiky známého vězně komunistických věznic a koncentračních táborů, vydavatele časopisu "SVĚDOMÍ" - Přítel Milo Komínka.
- 2) Autentická zpráva Ing. Václava Bukače o nedávné schůzce exilu s členy Ústavněprávního výboru parlamentu České republiky. Jednání se konalo v Praze a na programu byly palčivé otázky týkající se majetkové restituce, návratu čs. občanství a pod.
- 3) Bude přečten dopis MHSC (IMFC-International Movement for Free Czechoslovakia) adresovaný poslancům parlamentu ČR.
- 4) Diskuse o programu MHSC - IMFC, přijímání nových členů a svobodná výměna názorů.

K účasti srdečně zvou za MHSC - IMFC: Rudolf Boleslav, Jim Bukač, Vlasta Folke, Carl Hodek, Milo Komínka, Miro Kot, Vence Zolman

Sparta A.B.A. Chicago

pořádá

jarní zábavu

V SOBOTU, 5. BŘEZNA 1994
V SOKOLE BERWYN

6445 West 27th Place Berwyn, Illinois

☆☆☆

Kraje: St. Louis Express

☆☆☆

Začátek v 8:00 p.m.

LEVNĚ PUJČKY NA AUTOMOBILY 6.25% APR

PINNACLE BANK

Berwyn Banking Center
7112 West Cermak Road
(708) 780-2025

Cicero Banking Center
6000 West Cermak Road
(708) 780-4979

Member
FDIC

**DUMPLING
HOUSE
RESTAURANT**

4109 SOUTH HARLEM AVENUE, STICKNEY, ILLINOIS
PHONE 484-6733

VAŘÍME LEVNĚ, CHUTNĚ, VŠECHNY ČESKÉ SPECIALITY

Vepřová pečeně • pečená kachna • svíčková
koprová a další omáčky • české knedlíky a zeli • řízky
bramborový salát • atd.

(obědy a večeře jsou vždy kompletní - polévka, hlavní chod,
piliny, desert, chléb a máslo)

PODÁVÁME KAŽDÝ DEN SNÍDANĚ OD 7 A.M.

Večce na jakýkoliv styl • knedlíky s vejci • palačinky
kávu a koláčky nebo jablkový strudel, atd.

Otevřeno od 7 A.M. do 9 P.M.
pátek, sobota od 7 A.M. do 10 P.M.

Očekávalo se, že Rusko v této době bude již "dávat dohromady svůj akt." Jelcin, referenda a volby v letech 1992-93 takové naděje podporovaly. Avšak dnes, s novými událostmi a trendy v této zemi se zdá, že Rusko je chronicky neschopné nebo neochotné dělat pokrok směrem k reformě, zbavit se praktik z komunistické éry a stesku po disciplíně a autoritě "velkého bratra" a po totalitárním státu, který o ně "pečoval".

Populární podpora Vladimíra Žirinovského vzrůstá. Je vedoucím v parlamentě jako předseda největší politické strany Ruska, která získává hlasy, a chlubí se, že si "dláždí" cestu k nabytí své vlastní autority, možná aliancí s komunisty, kteří byli na třetím místě v parlamentních volbách.

Lidé v Ruské federaci trpí téměř nesnesitelnou zimou. A podle ruských a některých západních pozorovatelů jsou tu náznaky, že domácí situace se bude v příštích měsících zhoršovat spíše než zlepšovat. Následky toho jsou příliš pochmurné k uvažování.

Stav chudoby, nyní na 37 procentech, je nejvyšší jaký kdy byl, a stále se zhoršuje. Nezaměstnanost se zvyšuje a očekává se, že se její vzrůst bude zrychlovat zároveň s bezdomovectvím a jinými škodlivými zplodinami zbídačení. Rubl nedávno klesl o dalších 10% oproti dolaru; jeho cena je teď 1,000 rublů za dolar. Také jiné ruské indikátory, demografické, sociální a ekonomické, směřují dolů. V novém roce, podle polooficiálního deníku Rossijskie Věsti, tyto statistiky se nepříznivě srovnávají ve většině případů s katastrofálními měřítky minulého roku, ať již v úmrtnosti mužů, ztrátě pracovních hodin kvůli nemoci a nebo alkoholismu, zločinnosti, inflaci, nedostatku spotřebního zboží, zadlužení (jednotlivců nebo firem, včetně státem vlastněných podniků), sklizených obilovin a obsetých polností, atd. Produkce některých nezbytných věcí pro spotřebitele nebo těžký průmysl je buďto na mrtvém bodu nebo klesá.

Asi jediné oblasti, které dělají skromný pokrok, je těch několik "pásem svobodného podnikání", která jsou příhodně umístěna daleko od Moskvy (na př. v přímořské oblasti Pacifiku). Takové privilegované kraje však tvoří pouhých 5% území federace.

Takový ponurý obraz není nikterak omezen pouze na Rusko ve Společenství nezávislých států. Ta tolik vychvalovaná Ukrajina jako obilnice, kde vládne bývalá komunistická administrace, je teď nucena dovážet potraviny, zatímco jako v Rusku, hospodářské indikátory a lidnatost klesá. Dělení politiky v Kijevě je ochromeno a uvázlo na mrtvém bodě exekutivy a legislativy, podobně jako v Kremlu, kombinováno s nedostatkem politické kultury, civility a zkušeností s demokracií.

V Jelcinově vládě kde bychom byli doufali v jakýsi pořádek mezi exekutivní a nově rekonstruovanou legislativou nabývají dimensi bratrovražedného boje. Je to oslabující bitva, ve které se jedno odvětví vlády bude snažit o kontrolu druhých. Zvolený předseda státní Dumy — nižšího Domu — je Ivan Rybkin, muž tvrdé linie, zemědělský byrokrat a člen kolektivistické Agrární strany, který bije do Jelcina právě tak jako jeho předchůdce Ruslan Chasbulatov.

Pokud se týče Žirinovského, ten se chová jako moderní Rasputin. Jako jeho protějšek - šilný mnich za konečné fáze vlády cara Mikuláše II., Žirinovský by mohl jednoho dne být povolán, aby sloužil jako presidentský rádce, kvůli svým "kořenům v lidu". Ruské Nezávislé noviny říkají, že Žirinovský má "hypnotickou moc" nad lidem, jako prý měl Rasputin.

Kvůli tomu dobře známí reformátoři společně s prezidentovým ekonomickým carem Jegorem Gajdarem, již opustili lod' nebo jsou hotovi se odtrhnout, takže by zůstal pouze jeden nebo dva skuteční reformátoři v celé Jelcinově administraci.

Bezpochyby se ukazují známky, že Rusko je znovu v zápasu s ústupem od reformem — politických i hospodářských. Takový zigzagový vzor reformy - dnes reforma, zítra ústup byl až příliš zřejmý v ruských dějinách před a po roce 1917.

Uvidíme, je-li letošní ústup taktický, nebo strategický a dlouhého trvání.

Jelcinovo zdraví se zřejmě zhoršuje a není jisté, kdo ho v Kremlu nahradí. Je otázka, jak daleko může vést nynější tendence vývoje pryč od demokracie, jak politické, tak také hospodářské, než se země vrátí k nějaké nové formě despotismu, a zdali Rusko znovu ustoupí do osamocení nebo i do horšího stavu.

Realistický pohled...

média mají být hlídacím psem demokracie. Americké sdělovací prostředky se nedělí na vládní a opoziční. Opoziční jsou všechny. Všechny hledají na nové vládě chyby. Často jen malicherné. Novináři si snaží dokázat sami sobě svou nezávislost a svým šéfům svou schopnost klást tvrdé otázky politikům. Americký novinář, který se na tiskové konferenci v Kyjevě, kde se jednalo o závažnou otázku likvidace tamních nukleárních zbraní, otázel prezidenta Clintona, jak je to s jeho neprokázaným podílem na staré finanční a pozemkové aféře v Arkansasu, projevil takovou nezávislost. Je jisté ještě v dobré paměti, jak v bývalých komunistických státech, včetně Československa, mocipáni využívali ke kritice americké demokracie amerických pramenů. Necitovali svou vlastní nechuť k této demokracii, ale její americkou sebekritiku. V televizi tak třeba uváděly některé americké firmy s dlouhým úvodem, že nastavují odvážně zrcadlo daným poměrům. Byli si zřejmě vědomi toho, že jejich vlastní posudek by neměl žádnou hodnotu. Současně však riskovali zjištění, že tato Amerika, v níž se může tak volně mluvit a tvořit, musí být také vskutku svobodnou zemí. Muselo to mít jistě efekt bumerangu. Pravdou ovšem také je, že špatné zprávy se svým nádechem senzačnosti zajímají prostý lid více, než zprávy dobré. Není žádnou senzací, když se lidé k sobě navzájem chovají slušně. Senzací se stane až když tato pravidla slušného, či řekněme normálního chování, poruší. Odtud ty špatné zprávy, k nimž jistě patří i přírodní katastrofy. Ostatně byl to jeden americký tiskový magnát, který poučil své podřízené, že není žádnou zprávou, když pes pokouše listonoše. Zprávou je, když listonoš pokouše psa. Za těchto okolností že americká demokratická žurnalistika hledá na Americe všemožné chyby, pak žádný žurnalista by jím nebyl, kdyby nebyl proti vládě a proti stranám. Je osvěžující si jednou za čas přečíst nějakou tu vskutku odvážnou úvahu o tom, co je v Americe náhodou také dobré. V posledním čísle zpravodajského týdeníku Newsweek se jí pokusil Robert Samuelson v desateru, které je přitom, podle mého soudu, i neúplné. Opíral se o nezávislou statistickou ročenku, kterou kdekdo vlastní, ale z níž chce málokdo vyvozovat závěry, které by měly pozitivní charakter. Tak na příklad: Americké hospodářství, dle takové statistiky, navzdory různým tvrzením vůbec nekrachuje. V minulém roce byla jeho produkce o 95% vyšší než před dvaceti lety. Za stejné období dvaceti let se o plnou třetinu snížila ve Spojených státech úmrtnost, zapříčiněná dopravními, či pracovními nehodami. Průměrný věk, kterého se může dožít dnes narozený Američan, je 75 let. O pět roků více než před těmi dvaceti lety. Kuřáků je o 50% méně. Hodně se hovoří o rozpadu rodin, ale ta statistika ukazuje, že přes 70% se jich udržuje a počet rozvodů klesá. Ke skutečné revoluci došlo v Americe v posledních dvaceti letech v oblasti životního prostředí. Vzduch je čistší než býval a to téměř o plných 100%, když přísné zákony zakázaly do něho vypouštět různé nebezpečné částice. Dnešní auta v Americe potřebují dvakrát méně benzínu než před těmi dvaceti lety a celková energetická spotřeba za tu dobu vzrostla neúměrně k růstu populace jen o 4%. A dále: Celá pětina dospělých Američanů se podílí na dobrovolné, neplacené práci v občanských, církevních a školních organizacích. Na charitativní účely odevzdali prosti Američané vloni rekordních 125 miliard dolarů. Stále větší je také rozloha obytné plochy, která připadá na jednoho Američana. Tři čtvrtiny amerických příbytků mají ústřední topení a chlazení. Před dvaceti lety to byla jenom třetina. A navzdory zprávám o zločinnosti do Ameriky proudí zahraniční turisté. Jejich počet, loni 15 milionů, tvoří dvojnásobek proti roku 1985. A navzdory varováním a pověstem, že pro nové přistěhovalce už není dost místa, a že nejsou příliš vítáni, jeden milion se pokouší do Ameriky dostat. Legálně i ilegálně. A v tom případě třeba i s rizikem ztráty života. Všech barev pleť i národností. Mnoho jiných faktů vynechávám. Na příklad o tom, kolik domácností má dnes kabelovou televizi, anebo osobní počítače, nemluvě o zřejmě nezbytných automobilech. Na Americe ale nemusí být, jak píše Robert Samuelson, všechno tedy jen špatné. Něco se zřejmě dělá navzdory oblíbenému pesimismu, sociální patologii, vyhledávání politických skandálů, i dobře. Problém je v tom, že ty dobré zprávy jsou nudné zprávy. Prezident Clinton ve své zprávě o stavu unie ocenil solidaritu Američanů, kteří bez ohledu na svou rasu či původ si pomáhali nezištně navzájem při současných přírodních katastrofách. Zemětřesení v Kalifornii a v největších mrazech, které kdy v zaznamenané historii postihly americký východ. A otázel se, zda to tak nemůže být i za jiných okolností. Je tomu tak i za těch jiných okolností. Skutečností však zůstává, že na dobré zprávy je málo místa. Ty špatné hrají prim.

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zasláné články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

Pravda je solí do očí bolševiků těm zdejšími i těm za mořem.

Pan Nicméně a pan...

tomu vyjádřil, že vláda i parlament by se návrhem takového zákona, tedy zpřísněním dosavadního, zhanobili sami, i bez přispění občanů. A jako vždy dodal, že staisíce zavřených lidí bylo okradeno o právo životní seberealizace nejprve komunisty, a potom definitivně "demokratickými" vládci. Dvě či tři odporné výjimky prý jenom potvrzují řečené pravidlo. — Už tohle je přece zralé pro soudní řízení, rozlítil se pan Nicméně. Ne ne, oponoval kolega. Takové by naše obrozená Bezpečnost měla zlikvidovat potichu. Zlo se musí vykořenit ihned a bez hřebu, a ne až se rozplelení, poučoval přítele "rudý zahrádkář" pan Smysluplný.

Ke kádrovému profilu obou ráckujících vlastenců je vhodné dodat, že bohatý soudruh Nicméně býval vedoucím obchodu, kde mu několikrát vzniklo manko "jako Brno", ale nic se mu nestalo. Jako spolupracovník StB však oficiálně není evidován. — Morousovitý soudruh Smysluplný je jako bývalý kádrovák zatížen jinak. A nikdy nerozuměl legraci. Proto ho silně popuzuje ironie kriminálního, jako třeba: Pan Smysluplný, jak to, že Vy jako vážený občan, můžete být ve stejné straně, jako ten taškář a mankář Nicméně?! - Tomu naopak podkuřuje uznáním jeho sběhlosti a intelektuální úrovně, což prý je v protikladu s jezevčím profilem člena téže ptákostrany, pana Smysluplného. — Pak není divu, že mu jdou oba svorně "po krku".

Oba pánové mají funkci donašečů usnadněnu otevřeností kriminálního, který s oblibou říká, že nemlčel za komunistů a nevidí důvod k mlčení za jejich protektorských následníků. V očích ohařů má jedinou

Rozhovory mezi...

hospodářských otázkách v Davosu. Účastníci konference, několik set předních ekonomů a politiků z celého světa, přijali společné oznámení o úspěšném zakončení rozhovorů se srdečným potleskem.

Arafat vyjádřil přesvědčení, že konečná dohoda bude podepsána velmi brzy, a dodal, že Arabové a Izraelci zahajují nové vztahy bez násilí, terorismu a válek. Mussa podtrhl, že se v Davosu vyřešila nejpodstatnější otázka, týkající se přenesení autority v Gaze a Jerichu na Palestince. Peres uvedl, že Izrael bojoval s Araby v 5 válkách, které vyhrál vojensky, ne však politicky. Z toho vyplývá, že války nevedou nikam, zejména nyní, kdy je možno útočit na nepřitele dálkovými střelami. Jsme tedy odsouzeni k míru a naše snahy musí vést k úspěchu, řekl Peres.

Potvrdí-li se tyto optimistické prognózy, skončí se brzkým podepsáním nového ujednání 4-měsíční spory o konkrétním uplatňování zájmové dohody, která se měla začít uskutečňovat 13. prosince. Zástupci obou stran řekli novinářům, že se dohoda o omezené samosprávě Palestinců v Gaze a Jerichu začne uplatňovat ještě před novou lhůtou, stanovenou na 13. dubna.

Vyjednávání naráželo na tři překážky: nejdůležitější z nich byla otázka, kdo bude mít konečnou kontrolu nad přístupy k obsazeným územím ze sousedních zemí, Egypta a Jordánska. Dalšími dvěma spornými body byl rozsah oblastí kolem Jericha, kterou mají izraelské jednotky vyklidit, a bezpečnostní opatření pro židovské usedlíky, kteří tam zůstanou.

Organizace pro osvobození Palestiny nyní přijala požadavek Izraele, aby mu bylo ponecháno právo veta v otázce vstupu Palestinců nebo jakýchkoliv osob, považovaných za ohrožení bezpečnosti Izraele. Vstup na obsazená území se prakticky rovná vstupu do vlastního Izraele, protože cestující mohou z Gazy nebo z území západně od Jordánu bez dalších kontrol navštívit izraelská města. Otázka bezpečnosti židovských usedlíků v Gaze a u Jericha byla vyřešena plánem společných izraelsko-palestinských hlídek. Obě delegace už také vypracovaly celou řadu podrobných dokumentů o převedení civilní, lékařské, školské, správní a policejní autority na Palestině.

Napjatá atmosféra, která ještě převládala při minulých rozhovorech v Oslu, Paříži, Káhiře a Tabě, se mezitím do značné míry uvolnila. Peres veřejně uznal utrpení Palestinců za 26 let izraelské okupace a poděkoval Arafatovi za jeho úsilí "přivést oba národy do domény míru a naděje". Arafat překvapil pozorovatele tím, že se připojil k potlesku pro státní tajemnici amerického ministerstva zahraničních věcí, Joan Sperovou, která apelovala na arabské státy, aby přestaly bojkotovat Izrael.

Arafat použil zasedání mezinárodního ekonomického fóra ke zdůraznění, že hospodářský rozvoj Palestiny bude klíčem k úspěchu dohody s Izraelem. Mezinárodní pomoc by podle něho mohla rozhodnout o tom, zda se Palestina stane novým Somálskem nebo novým Singapurem. Somálsko je symbolem bezvýchodné bídě a anarchie, Singapur platí za uskutečnění hospodářského zázraku v Asii.

oporu, kterou je jeho členství v Konfederaci politických vězňů. Prozatím se bohudík neví, že právě odtamtud by mu žádná opora nekynula, jež to funkcionářům vytýká kolaboraci s Hradem, viní je ze ztráty politické prestiže Konfederace a z muklo-zrady.

Kriminálník by ovšem mohl být alespoň trochu taktický a nevyzvánět na veřejnosti, že vladaři se drží moci "jako něco košile", že arcioopat coby arcizednář je vzorem pýchy, jež předchází pádu, a že dosud neodsouzené zabití stříbrného olympionika, jakož i tutlané a politicky motivované sebeupálení mladého vlastence, je faktickým i ideologickým důkazem o zdejších poměrech. — To si pak pánové Nicméně a Smysluplný mohou uběhat své staré nohy s raporty na příslušná místa. Tak třeba tento týden jim kriminálník připravil pravé utrpení výrokem, že nová idea "Partnerství pro mír", je pro evropské národy výsměchem i záminkou pro opětovné vytvoření "lágru míru", který jsme zde měli po čtyřicet let. Tato zpráva-udání se jim zdála tak horká, a s nedozírným dopadem na vztahy USA k nám i Evropě vůbec, že nelenili, dali to horkou jehlou na papír, a společně s tím zašli ještě tentýž večer do pražského sídla obrozené estébě. Tam však byli ozbrojeným vrátným nevrle odbytí, že s tím mají přijít zítra v úřední hodiny. Když se uraženě pod přikrovem noci plížili jako spráskaní domů, byli pod Novými schody cigány přepadeni, zbiti a oloupeni o manželské pivní kapesné. O písemnost s udáním však negramotní desetiletí lupiči zájem neprojevali.

Obsah udání nazítří rozšířili o "zakeřné" přepadení a na kriminálního si vyvzpoměli další zločiny, neuvedené v původním písmu, jako: Presidentova oblíbeného herce nazývá snědým Avarem. Těsné neodhlasování návrhu na zakoupení osobních aut pro všechny poslance, hodnotí jako "oddálení podnětu k propuknutí revoluce". A urážky třicetileté, "nesaditelné a nezávislé" soudkyně vůči starému právníkovi, charakterizuje jako dokonání pokus o infarktové zabití. Mimo to obviňuje jednoho rodově snaživého nezletilce, prý ředitele (!!!) "České pomoci bojujícím", ze zneužití televize pro účely seznámení se, když v politickém interview též "laskomně" oznámil, že je dosud "svobodný a nezadaný!!". A hlavně stále, opakovaně vybízí členy Konfederace politických vězňů ke vzpouře proti prohradním funkcionářům.

Občané Nicméně a Smysluplný byli se svým dílem spokojeni a přáli si, aby odbojnému ničemovi jejich doplněné udání již konečně zlomilo vaz. — Protože však i kriminálník se modlí za totéž "ve prospěch" udavačů, musíme nějaký čas počkat, až co na to řekne Bůh...

ZÍTRA BUDE LÍP

Naši drazí přátelé, naši milí čtenáři a podporovatelé!

Redakce Hlasatele si dovoluje Vám oznámit, že laskavostí šlechtných manželů Kaprálových jsme byli obdarováni větším množstvím knihy ZÍTRA BUDE LÍP v anglickém a českém jazyce, a sice dvojího druhu. Obě knihy jsou v překrásné vazbě; rozdíl je jen v kvalitě papíru.

Česká kniha je na normálním kvalitním papíře a stojí \$30.00 plus poštovné. Ve Spojených státech je poštovné \$3.00, do Kanady \$5.00 a ostatních států \$6.00.

Druhá neobyčejná kniha je pouze v anglickém jazyce, tištěna je na starodávném papíře, čímž se stává historickou, poněvadž podobná kniha již nikdy nebude na takovém papíře vydána. Cena této knihy je \$40.00 plus poštovné jako u té předešlé.

Drazí přátelé, Hlasatel dostal několik stovek těchto vzácných knih zdarma od manželů Kaprálových jako dar na záchranu Hlasatele. Naskytá se Vám příležitost naladit Vaše česká a slovenská srdce k štědrosti a tuto neobyčejnou knihu darovat Vaším milým a přátelům, a udělat jim i sobě velkou radost.

Zakoupením této každému milé knihy uděláte dobrý skutek, podpoříte Váš Hlasatel, a do určité míry zajistíte jeho vycházení. Pomůžete jej zachránit, aby mohl vycházet zde v Americe a později i v Československu mnoho dalších let. Pomněte, prosím, že Hlasatel patří mezi nejstarší noviny na tomto rozháraném světě. Pomozte udržet si tuto světovou raritu pro další pokolení.

Vše je pomíjející. My zhasneme a odejdeme z tohoto světa, ale náš národ je a bude věčný.

Všichni čtenáři Hlasatele — někteří již obdrželi a ostatní obdrží výzvu k záchraně Hlasatele, nadepsanou NÁROD SOBĚ. Přečtěte si ji, prosím, pozorně, a necht' se rozezvučí struna Vaší štědrosti, a zazní v ní slova té jedné naší písně: "Ta naše krásná zem je jako zahrádka, je to pozemský ráj..."

VAŠE REDAKCE

ZÁMECKÁ VYCHOVATELKA

NAPSALA
BARBORA MELLANOVÁ

„Aby z toho zase nevzešla závist, tak hřib vlastně patří mně — já prvá jej zahlédla,“ vychovatelka ku spokojenosti obou dívek spor urovnala a pěkný hřibek zmizel v sametové její kabejce.

Pojednou přivedla slečna obě dcerušky správce do nesnázi otázkou bezděčnou.

„Zdali pak jste posledně nalezené houby řádně usušily?“

Hejenka zrudla ve tváři a ve zmatku sklopila očka k zemi.

„Jak? Vy jste nenasušily ty pěkné hřibky?“ vychovatelka se podívala.

„Paní Pevnou příliš bolela hlava — ona nedovolila nám vzít si prkénka. Příští den byly houby červivé a Kačenka je vynesla na smetišť,“ Hejenka stěsně objasňovala.

Vychovatelka se odmlčela — zrak její bezděky přelétl postavy malých děvčátek a té chvíle postřehla různé nedostatky na jejich zevní úpravě. Bohunka měla zástěrku sepsanou špendlíkem na místě zapnutou na knoflíček, a Hejenčin bohatý vlas svázan byl stuhou až příliš ošumělou. Nahodilý nález vymanol vychovatelku z přemýšlení. U křoviska postřehla pestrý záplatovaný povlak na peřinu, zcela naplněný. Vychovatelka se domnívala, že poblíže utábořili se cikáni. A je té chvíle vynořil se z houští malý hoch s ubledlou, vyhublou tvářinkou a ulekaně pohlížel na slečnu.

„Což pak zde tropíš?“ slečna vřídne hochu oslovila.

Chlapec zdvořile odvětil: „Sbíráám krůtky. Maminka mi leží v nemocnici a babička jest chudá a nemůže na zimu pašiva si nakoupit. Pan správce mi dovolil, abych krůtek si nasbíral, a také smím nahánat si suchého chraslí.“

Hoch měl na svých malých, suchých ručkách pokožku silně odřenou, až místy krev se objevila. Jeho modré oči hleděly na slečnu pod clonou slz, jakoby si stěžovaly na tu nezaviněnou bídu. Vychovatelka hochovi porozuměla a její jemná ručka hladila mu hebké, kadeřavé jeho vlasy.

„Neboj se, malý poctivě — my ti neublízíme. Když pan správce ti dovolil křestí si nahánat, nečeš se rušit. Moje svěřenky v té době krůtkami doplní tvůj pytel. Tak maminka ty je leží choravá v nemocnici? Jakou nemocí byla postřehena?“

„Pan doktor říkal, že příliš se namáhala — nyní se jí zdrazuje,“ hoch s radostí oznámil. „Před týdnem snad se vrátil domů.“

„Maminka, jak se osobně poznáme a já tvou mamku? — Řekni mi, jak jí srozumím.“

Hoch, nezvyklý chvíle na cizích lidí, ve tváři zalohel a v rozpacích jal se horlivě olamovati ruce větvíčky. Vychovatelka rozdělila se s ním o svou malou matičku a pak vyběhla dívky ke sbírání houček. Slečinky ze zátku i dcerušky správce ujaly se s chutí práce, a vychovatelka blábala s nimi.

„Chuděle v příbytek jest nemít podnájema,“ slečna poučovala a tom své nezkušené svěřenky. „O mne bohandík bída přímo nezavádí, ale měla jsem pro ni vždy psí chopení. K chudému člověku, který řídá a poctivě žije, měla jsem vždy úctu a s radostí mu jsem příležitost, když jsem měla strádáním vypomoci.“

„Sbírávala jste s nimi krůtky, slečno?“ malá Bohunka svojí otázkou slečnu rozesmála.

„Ty sbíráám dnes poprvé, Bohunko,“ vychovatelka malou dívčinku k sobě přivínila. „Jsou různé příležitosti, kdy možno chudému prospět, a jest to naší povinností!“

„Pytel se plní,“ Hejenka zajásala.

„Ale jak donese hoch tak objemný náklad domů?“ Manuška připomínala.

„I to já lehce unesu,“ hoch sebevědomě se přihlašoval. „Chrastí si sváží v otýpku a přiváží na vrch pytle. U pytle mám přišité popruhy.“

„Jaké máš příjmení?“ vychovatelka se zájmem pátrala.

„Příjmení mám Strnad, — křtěn jsem Josef — po tatínkovi,“ hoch uctivě odvětil.

Při těch slovech jí pohlížel do očí bez ostychu a s důvěrou.

„Otec tvůj jest posud na živu?“ slečna nejistě se dotazovala — obávala se způsobit hochovi snad bezděky svou otázkou bolest, kdyby již otce neměl na živu.

„Tatínek jest na vojně,“ hoch smutně svěsil hlavu.

„Již dávno?“ vychovatelka Josíka po vlasech hladila.

„Od mobilisace. Z počátku byl v Srbsku, pak přišel na Karpaty a nyní námi psal z italského bojiště.“

„Chudák!“ řekla soucitně vychovatelka. Hoch vyňal z kapsy kus motouzu a zavázal pytel bezmála až po obrubu naplněný. „Zaplať vám Pán Bůh, že jste mi pomohly sbírat,“ naloživ břímě na záda, malý Pepa celou skupinu obmyslil vděčným pohledem.

„Dejž to Pán Bůh, synáčku,“ slečna s úsměvem mu pomáhala s nákladem povstati. Děvčata s obdivem pohlížela na drobného hochu, jak v poklusu s těžkým břemenem od lesa se vzdaluje.

* * *

Do útulně zařízeného pokoje v bytě paní Skalské vnikala oknem ze zahrady vůně dozrávajícího ovoce a bohatých rešed. Po zdi pnoucí se réva honosila se dozrávajícími hrozny, které bylo z okna možno dosáhnouti. Mezi oknem byla zavěšena klec s pěkným žlutým kanárkem, vytrvale prozpěvujícím. U klavíru vedle vychovatelky seděla Manuška Skalských, a její drobné prstíčky vyluzovaly z nástroje jemné, lahodné tóny.

„Ty máš skutečně hudební nadání, Manuško — připojíš-li i píli a dobrou vůli — pak překvapíme tvou maminku sehráním této skladby,“ vychovatelka upřímně se těšila.

„A já zahraji matince jedním prstem „Nepůjdu domů“,“ Slávinka se nabízela.

„I zahraješ, ty malý pokušiteli,“ vychovatelka Bohunce slibovala. „Však i tebe sebeřfu si nyní do učení a správce Bohunkou přiberu k tobě.“

„Hejenka bývá nyní velmi často smutná,“ Manuška vyrazovala. „Především ve více plaka pro svou maminku.“

„Bohunka mi žalovala, že je paní Pevná na ně zlá,“ Slávinka si vzpomínala. „Bohunka musí pít kávu neslazenou a v pondělí dostala k večeru studené knedlíky.“

„Proč si nepostesknuo tatíčkovi?“ slečna se zájmem naslouchala.

„Hejenka mluví, že by se tatíček rozčilil a obává se, aby se nerozdemohl a nezemřel,“ objasňovala Manuška.

„Já ještě cosi vím, ale nesmím to prozradit, Bohunka by se zlobila,“ Slávinka se tajuplně tvářila.

„Ani mně to nepovíš, ty broučku?“ vychovatelka dívčinku k sobě přivínila.

Slávinka jevila rozpaky. „Já bych vám to pověděla — ale...“

Vychovatelka se pousmála. „Ani když se ti zaručím, že před Bohunkou vše zamjím?“

„Ona by zase byla od paní Pevné bita,“ malá holčička bezděky pronesla novou obžalobu na hospodyně — paní Pevnou.

„Jakže? Paní Pevná děti bije?“ vychovatelka se podívala.

„Kdo vám to řekl, slečno?“ Bohunka nechápala, že bystrá slečna z její poznámky pravdy se domyslíla.

Vychovatelka zůstala odpověď dlužna a hřboce se zamyslíla. Její mysl zalétla do vlastních dětských let, kdy matičku jí pochovali. Vzpomněla, jak sedávala večer při měsíčku u okna v bytě své tety a tajně vzdychávala. Tetička nenáviděla slzy, proto byla nucena před ní tlumit svůj bol. Jen večer, když se ocitla v malém, úzkém pokojíku, který jí byl vykázan za ložnici, svůj bol měsíčku žalovala. On líbával ještě na lůžku její usazenou tvářinku a ona často takto ukolébána konečně usínala. Bedříška zhluboka povzdychla.

„Proč vzdycháte, slečno? Není vám snad volno?“ Manuška se dotazovala.

„Nyní mi nic neschází, milé dítě, ale byla doba, kdy jsem si přála uložiti se vedle své matičky do hrobu. Osud vašich přítelkyň jest krutý, ale ony mají ještě tatíčka — já jsem byla ve věku Hejenčině odkázána na milost i nemilost své tety.“

„A byla zlá jako paní Pevná?“ Slávinka vyzvídala.

Vychovatelka se pousmála. „Teta byla

přísná a nezkušená paní. Zíla po celý svůj život v přebytku a neměla vlastních dětí.“

Na dvěře kdosi lehce zaklepal. „Volno,“ vychovatelka vřídne zvolala.

Do dvěří vklouzla dvě děvčátka — správcovy dcerušky. Malá Slávinka Skalských jaksi prosebně ku slečně pohlížela. Obávala se prozrazení.

„Vítám vás, dcerušky,“ slečna obě dívky po tvářičce pohládila. „Stýskalo se mi již po vás. Proč jste včera k nám nezašly?“

Hejenka jevila rozpaky a Bohunka sklopila zraky k zemi.

„Což mě již nemáte rády, že chováte přede mnou tajnosti?“ vychovatelka tušila jakousi příhodu.

Hejence vytryskly z očí slzy, ale zase mlčela.

„Nejste ke mně upřímné,“ slečna vyčítala.

„Prosím vás, slečno — nežádejte všechno zvěděti,“ Hejenka v slzách na vychovatelku hleděla a ukrývala dlaní něco na čele. Vychovatelka k ní přistoupila a ruku jí s čela odtáhla. K svému překvapení uziela na čelíčku Hejenčině velkou modřinu.

„Kde jsi se poranila, Hejenko?“ slečna se modřiny až zděsila.

Hejenka se dala do pláče.

„Ona vám to nesmí prozradit, ani tatínkovi, paní Pevná nám přikázala, abychom říkaly, že Hejenka upadla,“ Bohunka sestřičce z nesnázi pomáhalo.

„Jakže? Paní Pevná vás učí lhátí?“ slečna se podívala a rázem uhoďla, co se přihodilo. „Paní Pevná tě dozajista v návalu zlosti prudce odstrčila a ty jsi dopadla na něco tvrdého.“

„Prosím vás, slečno, jen ať se paní Pevná toho nedoví — ona by tatínka zase rozrušila,“ Hejenka tklivě slečnu prosila.

„A čeho jsi se dopustila, Hejenko?“ slečna vyslychala. Hejenka silně se zapýřila a zase mlčela.

„Ona naše Hejenka měla hlad. Když paní Pevná odešla z kuchyně, Hejenka si ukrojila kousíček chleba,“ Bohunka poctivě vyzradila pravdu.

„A co dále, Bohunko?“ slečna jevila velké rozrušení.

Bohunka hleděla na starší sestřičku tázavě, nevěděla, má-li vše vylíčit.

„Jen mluv, Bohunko,“ slečna jí povzbuzovala.

„Paní Pevná právě vcházela do dveří, když Hejenka chléb kladla zase do plechové krabice a Hejenku nazvala hned zlodějkou. Hejenka plakala, a tu paní Pevná do ní strčila. Hejenka dopadla čelem na zeď a hned jí naskočila velká boule.“

„Měla jsem hlad, slečno,“ Hejenka se obhajovala. „Paní Pevná nám odkrajuje velice malý krajíček.“

„Paní Pevná Hejeně bouli hned zamačkala nožem a nám přikázala, abychom tatíčkovi ani zde v zátku, říkaly, že Hejenka upadla,“ Bohunka doložila.

„Neprozradte to však našemu tatíčkovi, slečno?“ Helena žadonila. „On je beztoho velice zasmušilý a často se nás dotazuje, zdali nám nic nechybí. Paní Pevná nyní dozajista bude nám krájet větší krajíčky.“

„A bití nás již také nebude — ona nám to slíbila, když o tomto případě pomluvíme,“ Bohunka bezděky vyzradila, že i k tomu již častěji došlo.

Slečna se snažila ukončit tento trapný hovor a vyběhla Hejenku, aby zasedla s Manuškou ke klavíru. Ale modřina na Hejenčině čelíku působila dobré slečné starosti. Ubohé děti! Jak pochybená jest jich výchova!

Po vyučovací hodině poslala slečna dívky do malé zahrádky, která výhradně náležela dcerušcám paní Skalské, a zamířila k pokoji své paní. Zaklepavši zlehka na dvěře, vešla do komnaty ve zjevném rozrušení.

„Prosím za prominutí, že vyrušuji, milostivá paní,“ omlouvala svou mimořádnou návštěvu.

„Přihodilo se cosi?“ dáma se dotazovala.

„Přicházím v zájmu správcových dětí, milostivá paní. Poznala jsem nahodile utrpení těch sirotků. Paní Pevná není jim spravedlivou ošetřovatelkou — ona je trestá za přestupky, které vlastně sama zavinuje. Děti nemají dost jídla a když Hejenka tajně krajíček chleba si ukrojila, paní Pevná jí tak

ZÁMECKÁ VYCHOVATELKA...

prudce odstrčila, že o stěnu se dívka na čele poranila.

„Pro kousek chleba u správce?“ paní žasla.

„Paní Pevná učí děti lháti a krásti — přikázala jim, aby před námi řekly, že Helenka upadla.“

„Proč si děti otci neposteskou?“ paní Skalská nechápala.

„Děti správcovy mají hluboký cit — láska k otci je nutká k zamlčení všeho, co vlastně měl by zvěděti. Také strach před paní Pevnou jim zavírá ústa. Prosila bych milostivou paní, aby příležitostně panu správci — jak se říká — oči otevřela.“

„Snad by bylo lépe paní Pevné domluvit,“ soudila paní. „Nerada bych spáveci jeho dosti krutý život ještě zhoršila.“ Vychovatelka neosmějila se odporovat, ale v duchu nesouhlasila. Dle jejího mínění měl by správce zvěděti, že jeho děti jsou v nebezpečí špatné výchovy. Hospodyně není choť — tu možno vyměnit za jinou. Na stá vzorných starších paní hlásí se o podobná místa — dozajista i pan správce lehce by podobnou paní pro vedení své domácnosti našel.

„Ano — tak to učiním — promluví s paní Pevnou,“ zámecká paní rozhodla.

„A já — dovolím-li milostivá paní — budu na sebe nevďěčný a nemilý úkol — panu správci vše objasniti. Nehovořila jsem s ním posud mimo těch několik slov tehdy na hřbitově. Jde tu o dva sirotky, a já se jich ujmu.“

„Jen šetrně, slečno Bedřiško,“ paní připomínala. „Náš správce je velice citlivý muž.“

„Ano, milostivá paní. Hodlám panu správci šetrně vše oznámiti a dle mého soudu — zpráva ta dotkne se ho méně bolestně, než by se ho v pozdější době dotklo poznání, že jeho děti na duši a mravech byly otráveny špatnou výchovou nesvědomitě paní Pevné.“

Vychovatelka se uctivě uklonila, a kvapně opustila komnatu.

* * *

Paní Skalská odjela do města nakoupiti čeho bylo zapotřebí a k radosti obou svých dcerušek i dcerušky správcovy sebou přibrala. Vychovatelka měla volné odpoledne. Uspřádala své věci ve skříni i v prádelníku.

Bedřiška si umýšlela vyjít si do lesa. Ať na rozcestí, dělicím cestu k lesu a ke hřbitovu, jinak se rozmýšlela. Mysl její často zalétala k rovu paní správcové, kterou sice za živa nepoznala, ale pocítovala k ní nevšední úctu. Paní správcová byla důvěrnou přítelkyní paní Skalské — této předobré dámy — dozajista že i sama byla paní vzornou.

Vychovatelka kráčela zvolna ku hřbitovu a hlavou jí kroužily různé myšlenky. Aby tak ta ubohá paní tušila, jak její děti trpějí, jak druhdy rúmenná jejich líčka nyní jsou pobledlá, zevnějšek zanedbaný a dušinky plny stesku a boju.

Paní Skalská dle daného slova promluvila sice s paní Pevnou, leč dětem tím neprospěla. Hospodyně děti hrozbami umlčuje, jejich ústa nepronesou ani jedinké žaloby, ale jejich zraky hovoří a žalují. Jen příležitost naléztí — ona, Bedřiška — sama s otcem promluví. Kdo by měl mítí pochopení pro krutý osud sirotků, kdyby ho neměla ona — také v mládí otloukaný sirotek — vydaný na pospas rozmarům bezdětné, nezkušené tetý? Ano — ona vyburcuje správce z jeho nevěčnosti ve prospěch jeho dětí. Zde hrozí dětem mravní zkáza. Což neučí je nesvědomitá pěstounka lži, klamu a přetvářce? Bedřiška se v duchu rozhorčila.

Ocitnuvši se u vrat hřbitovních, překvapena stanula. U rovu své choti stál správce. Důvěrný v hlubokém zadumání. Po čtrnácte dnů hledala Bedřiška příležitost s ním se setkat, ale nyní ztrácela odvahu s ním promluvit. Vždyť nezná jeho povahu — snad ji drsně odbude, že se míší do jeho záležitostí. Ale hned překonala své rozpaky a odhodlaně vešla na hřbitov.

Správce ji nepostřehl a v zadumání odhrnoval hůlkou s rovu spadané žluté listí. Bedřiška zamířila ku kostelíku a zamířovaným okénkem pohlížela do vnitř. Vykonavši krátkou modlitbu, jala se prohlížeti náhrobky a kříže.

Po chvíli se správce obrátil k odchodu. Bedřiška také vyšla ze hřbitova a zamířila

přímo k němu.

„Dovolte, pane správce, ráda bych s vámi promluvila,“ oslovila jej.

Správce v údivu na ni se zahleděl a pravil: „Nemám potěšení slečnu znáti.“

Bedřiška se pousmála. „Jsem vychovatelkou děvčátek paní Skalské — Bedřiška Fárová.“

Správce se ocitl v rozpacích. Slečna vychovatelka prokázala jeho dětem již tolik dobrého — a on jí řekne, že ji nezná!

„Promiňte, slečno — byl jsem tehdy, když jste mi byla představena, velice rozrušen. Od té doby jsme se nesešli. Jsem nyní škarohlíd — vyhledávám samotu...“

Vychovatelka se zase lehce pousmála. „Ze jste si mě nezapamatoval, pane správce, tím nejsem pranic uražena. Dívka v mých poměrech není uvyklá na pozornost, ale měla bych vám učiniti výtku, že ve svém boju i na své děti zapomínáte.“

Bedřiška pevně na správce pohlížela a on nevycházel z úžasu. Čeho se odvažuje ta smělá dívka? On že není otcem pečlivým, své děti milujícím?

„Dovolím si kousek cesty jíti s vámi, pane správce. Snad vám společnost moje není valně příjemnou, ale to také přehlédnu. Uvykla jsem býti nevšimavou, ale naučila jsem se říci každému pravdu do očí, třeba mi moje přímost způsobila mnohou trpkou chvíli. Zde jde o vaše dcerušky. Znáám bídu sirotků chudíčkových a osud naučil mě poznati i bídu zámožných osiřelých dětí, a k těm čítám i vaše.“

Správce se zastavil: „A v čem strádají mé drahé děti?“ dotazoval se.

„Vaše dcerušky mají nezpůsobitou pěstounku — paní Pevná jest žena drsná a zlomyslná.“

„Paní Pevná? To se mýlíte, slečno,“ správce nedůvěřivě se usmál. „Moje dcerušky si na paní Pevnou ani jednou neposteskly.“

Nyní se Bedřiška vytasila s přímou obžalobou, a správce žasl. „Poslouchám jako v pohádce, slečno,“ řekl. „Domníval jsem se, že moje děti nalezuji v paní Pevné výtečnou vychovatelku. Slibuji, že vše vyšetřím. Ale jak naléztí náhradu, kdybych byl nucen dáti paní Pevnou z domu?“

Bedřiška se zase pousmála. „To je nejménší starost, pane správce. Množství uchazeček čeká na místa.“

„Prosím vás, slečno, nevěděla byste o některé z vašich přítelkyň?“ Správce zase nejspíše uhodil na choulstivou stánu. Bedřiška ihned mu to připomenula.

„Pochybuj, pane správce, že z mých přítelkyň by se některá ujala místa u vdovce. Rádně děvče si hledá místo v rodině, kde vládne paní. Vy musíte hledati slušnou starší paní, vzdělanou a k výchově dětí způsobilou. Mohu-li vám trošek ve výběru pomoci, dovolte, a já vám takovcu paní vyhledám. Jsem známa s paní, majitelkou zprostředkující kanceláře — ta dozajista doporučí vám paní svědomitou a inteligentní. Nemám ve zvyku škoditi bližnímu a připraviti jej snad o chléb. Ale paní Pevná toho zasluhuje.“

V polích proti sobě stáli — vdovec v nejlepších letech a spanilá dívka, ale oba si vzájemně té chvíle svých předností neuvědomovali. Ona zřela před sebou pólitováníhodného vdovce s dětmi — on cizí dívku, která mu připomínala novou starost. Zase změna v domě. On by potřeboval již po přestálém utrpení trochu klidu. Nad hlavou visí mu Damoklův meč v podobě možného povolání do vojenské povinnosti jakožto záložního důstojníka, a jedinou útěchu shledával v domněnce, že děti by i v tomto případě pod dozorem paní Pevné byly zaopatřeny.

„Vykonala jsem svou křesťanskou povinnost, pane správce, a také tím plním svůj tajný slib, učiněný po zádušení mši svaté vaší nebožce paní u jejího rovu. Slibila jsem tehdy své paní, že o děti vaše chci stejně pečovati jako o její vlastní — pokud totiž nedostane se jim ošetřovatelky vhodně a spravedlivě.“

Bedřiška pokynula správcovi na roloženou a zamířila na cestu ku vedoucí k lesu.

Správce s hlavou svislou k zemi kráčel zvolna k domovu, kdež ho čekala rozmluva s hospodyní — paní Pevnou.

Bedřiška došla lesa a potkala na pokračující ubledlou, vyhublou ženu, podle níž kráčel známý jí chudíčký hoch.

„A, mátičko! Tak jste si již vyšla na vzduch?“ Bedřiška ženu vlnně oslovila.

Žena uctivě pozdravila a hlasem slabým jala se slečně děkovati za všechno, co jí prokázala.

„Rádo se stalo, matko,“ Bedřiška se usmívala. „Ponechala jsem vám vždy něco ze svého přebytku. Jsem zdravá — mohu se vším nasytiti — vy po nemoci potřebujete posily. Prosila jsem milostivou paní, abych směla obědvati ve svém pokoji, a tím bylo mi umožněno s vámi se rozdělit. — A co pak píše manžel z vojny?“

„Děkuji za poptání, slečno; píše, že jest zdrav.“

„To jest nyní to hlavní, abyste oba byli zdraví a po válce šťastně se shledali. Nyní usedněte si zde do mechu a vdechujte čistý lesní vzduch. A ty, Pepičku, hrajdi do práce — pomohu ti sbíratí krůtky,“ slečna vesele pustila se do díla, a chudé ženě nějak zvlhly oči nad slečnicu dobrotu.

„Dnes si vyjedu zase do města a seberu opět tu naši omladinu, když jí to působí takovou radost,“ za čtrnácte dnů po prvé vyjízdce, paní Skalská Bedřišce oznamovala. „Máte-li chuť, jedte s námi,“ vlnitá paní jí nabízel.

„Díky milostivá paní, ale dovolíte-li, použiji volného času k malbě své krajinky. Dnes máme pěkný podzimní den, a ty červánky od východu upatní se výhodně pro můj štětec,“ Bedřiška v duchu se těšila na slibný požitek.

„Obraz bude pěkný,“ pochvalovala paní. „Naše myslivka dopadla na obrázku rozlomile. Netušila jsem, že jste tak dovednou malířkou.“

„Jsem samouk, milostivá paní. Pokyny, kterých k malování krajín se mi dostalo, byly velice skrovné. Malování krajinek patří k mým libůstkám — vždyť každý na světě má svého koníčka,“ Bedřiška vesele se zasmála.

„Vy máte ještě jiného koníčka, Bedřiško,“ dáma jemně se usmívala. „Vaše ruce nejsou jen dovedné — ony prý jsou také štedré.“

Bedřiška zahořela nacheť ve tváři. „Moje štedrost musí dbáti mezí, milostivá paní — jsem chudá. Ale mám již v povaze rozdělit se ještě s chudšími o svůj skrovný majetek. Milostivá paní snad doslechla, že jsem osatila dvě sirotky po padlém vojínu Kalivodovi? Ale to mne skoro nic nestálo; dávek ten zhotovila jsem v prázdných chvílích večer ze starých dvou sukni.“

„A mě jste přivedla na myšlenku, abych následovala vašeho příkladu a vykonala prohlídku svého odloženého šatu,“ paní pohladila Bedřišku jemně po tváři.

„Já budu šítí — pilně šítí,“ Bedřiška horlivě se nabízel.

„Budeme v pilnosti závoditi, milá Bedřiško. Chci napravití svou nebalost. Máme zde ve vůkolí několik rodín válkou těžce postížených. Nechť ubohé ty matky zbavíme aspoň starostí o osáčení jejich dětí. Ale nyní nutno pomýšletí na výpravu našich dětí do města. Dohlédněte na ně, slečno Bedřiško, já také započnu se svojí toleťou.“

„Počiná býti z večera chladno, milostivá paní,“ Bedřiška starostlivě upozorňovala.

Po chvíli unášel panský povoz zámeckou paní s dceruškami — tentokráte bez dcerušek správcových, které paní Pevná hned po obědě zúmyslně z domova odvedla. Služebná správcova přišla dopoledne s novinou, že zámecká paní po obědě pojedje do města a paní Pevná ze zlomyslnosti děvčátkům vyjíždku pokazila.

Dcerušky správcovy v poslední době nesměly docházeti do zámku; jejich rozhořčená pěstounka přísně jim to zakázala.

Paní Pevné dostalo se výpovědi, a ona těžce opouštěla dobré místo. Anto výtku pana správce předcházející vážná rozmluva s paní Skalskou, — hospodyně vyčítovala, kým byl její chlebobárcé upozorněn.

Pevná zanevřela na paní Skalskou a podezření její zasáhlo i Bedřišku. Snad ta lstivá dívka chce jejího místa se zmocnití, aby zvolna upravovala půdu státi se správcovou choť. Bedřiška jest mladá, hezká dívka — toho jí nelze upříti, a při své chudobě kuje plány. Ale ona jí je zhatí — tak jako že se jmenuje Kateřina Pevná.

Pokračovat: příští středu

DNEŠEK

číslo 8 - ročník III

SRPEN 1993

Cena 1,80 Kč

DIKTATURA HUMANITY Protokoly sionských mudrců

Následující stať je vybrána z knihy ThDr. J. Rothkranze „Die kommende Diktatur der Humanität“ (Nadcházející diktatura humanity), II. díl, Verlag Anton Schmid, 1992.

dokončení z minulého čísla

Jak dále Ritter uvádí, zajistil soudce pro obě strany po jednom soudním znalci (pro žalovaného vydavatele právě Ulricha Fleischhauera), a jako „neutrálního“ hlavního znalce jistého muže, kterého samotný tiskový orgán londýnského Židovstva „Jewish Daily Post“ ze dne 13. května 1935 označil jako „prožidovského experta C. A. Loosliho“. Oba prožidovští experti dostali od soudu k vypracování svých posudků dvojnásobně delší lhůtu nežli Fleischhauer. Loosliho posudek byl honorován několika tisíci franků, Fleischhauer nedostal nic! Židovskými obcemi mnoha zemí vyslaní soudci před soudem z větší části křivě vypovídali. Proti deseti z nich vznesl Fleischhauer k soudu návrh na stíhání za křivé svědectví, což bylo ovšem promptně zamítnuto s odůvodněním, že prý „svědci uvedli do soudního protokolu pouze svůj subjektivní názor“!!! Fleischhauerovi nebylo soudcem dovoleno - přes řádně podaný návrh - předvést žádné vlastní svědky. Soudce Meyer ignoroval všechny jasné důkazy o lživosti výpovědí hlavní svědkyně obžaloby, stejně jako nezvratné důkazy žalované strany o židozedaňském původu Protokolů sionských mudrců, a rozhodl, že „se jedná o padělek“!

„Při takovém zneužívání justice se nedá žádný názor obhajovat. Soudce Walter Meyer vynesl takový rozsudek, jaký si přála jeho partaj a ještě mocnější lidé v pozadí. Ted' přirozeně jásá židovský tisk v celém světě, a přitom vlastně k tomu nemá žádný důvod - vždyť žaloba neprokázala, jak bylo její povinností - jakékoli padělání! Naproti tomu žalovaná strana předložila nejpádňější indicie a důkazy o pravosti Protokolů sionských mudrců.“ (G. Ritter 1938, str. 18).

Zajímavým způsobem se nakonec žalovaná strana a její znalec U. Fleischhauer dočkali právního zadostiučení. „Dne 1. listopadu 1937,“ píše dále Ritter, „zrušil odvolací soud vyšší instance výrok soudce Meyera, protože tento nepostupoval podle spravedlnosti a vzhledem k tomu, že soudní znalec A. C. Loosli nemůže být akceptován ja-

ENDANGERED SPECIES

S tímto termínem se obvykle setkáváme v tisku, rozhlasu a masmédiích vůbec, stejně jako v odborné literatuře, kdy se nám, lidem, které Bůh určil k panování nad veškerou zemskou faunou a florou, dává na vědomí, že ten či onen živočich, hmyz, pták nebo vzácné stromové je na vymření. Mluvíme pak o ohrožených druzích. Pobouřen tímto zjištěním, lidský tvor náhle začne dělat vše pro záchranu ohrožených: páří v klecích zologických zahrad zbylých pár jedinců, vysazuje ubývající cykady a jistě by se našel dobrovolník, který by rád usedl na vejce hynoucího opeřence, aby svým živočišným teplem přivedl na svět nového ptáka Ohniváka...

Kde jde do tuhého, počítá člověk z helikoptéry stáda slonů a nosorožců, trestá pytláky a kšeftsmany se slonovinou a údajným afrodisiakem - práškem z amputovaných rohů nebohého tlustkožce, a kde nelze v zajetí uměle množit ubývající živočichy, svolává alespoň mezinárodní komise, vydává zákony a restriktce a burcuje lidstvo k tomu, aby se něžné pohlaví nehalilo do kožichů z tuleních mláďat, případně aby překultivovaný gurmán přestal požírat kytovce, protože už jich máme málo.

Určitě vede lidstvo k těmto záchraným akcím oprávněný pocit viny za to, že se to s tím panováním nad přírodou člověčenstvu, jako celku, nevyvedlo. I když je v některých případech téměř za pět minut dvanáct, je dobré, že se snažíme napravit co se dá...

Vše, co Stvořitel učinil, mělo nepochybně svůj důvod a účel: od mnohobarevné květiny po nevábnou kosodřevinu, přes ptactvo zpěvné i dravé, šelmy masožravé a bojovné, mírné srny a ovce, plže, koryše a pilné včelky, vlky, hyeny i parazity všelijaké - vše bývalo v pohodě a equilibriu - vše v přírodě mělo svoji zákonitost, než se do toho vložil - právě člověk. Od té doby máme po rovnováze! Nejenže skoro vymlátí všechny bůvoly, v touze po ovládnutí světa svými jadernými pokusy nadělal pěknou paseku v atmosféře a i ty naše lesy a pralesy ztrácejí rapidně svoji určenou úlohu plíc zeměkoule. To vše díky mnohdy nesmyslnému zásahu člověka - prý v rámci pokroku.

I toho však vyrobil Nejvyšší podle svých záměrů: nestvořil ale lidstvo jako monolitní masu identických bytostí, nýbrž nás pěkně rozdělil do přesně vyhraněných skupin, lišících se od sebe nejen vizuálně barvou pokožky a stavbou těla, ale i mentálně, povahově a venkoncem i způsobem komunikace, i když jazyk s rasou souvisí možná jen okrajově. Proč to náš Stvořitel takhle zařídil nedovede vysvětlit ani ten nejvohlasnější vědátor, ale úmysl, a jistě dobrý úmysl bychom v tom hledat měli. Třeba ten, že se lidstvo od sebe mělo rasově odlišovat, v rámci své rasy vyvíjet a také dbát na to, aby - jako species - jednoho krásného dne nevyhynulo a nezaniklo docela. Žel, letmý pohled na dnešní svět svědčí o tom, že jsme dospěli do stadia, v němž se mísky rasové rovnováhy povážlivě vychylují. A opět se dá říci, že pravým původcem tohoto stavu je - zase člověk. Ještě dlužno tentokrát upřesnit - bílý člověk. Na jeho vrub lze přičíst ne právě přirozený úbytek rudokožců a jiných ras, které kynožil během svých objevitelských nebo čistě expansivních výletů. Ne, že by jinobarevný člověk byl proti němu mírumilovný svatoušek, to netroufám tvrdit, jenže zkrátka neměl tolik možností střetů s rasami jinými, na rozdíl od nesporně lépe technicky vybaveného bělocha té které historické doby.

I „Boží“ vzkaz lidskému pokolení: „Milujte se a množte se!“ byl možná nedokonale interpretován, možná, že překladatelé vypadlo slovo či dvě, není ani vyloučeno, že nám možná Bible i něco tají: Bůh si třeba přál, abychom se sice vzájemně milovali, ale množili se, podle úsloví „svůj k svému“, jenom v mezích svého skupenství. Což je ještě dodnes, u některých národnostních skupin dodržováno, ba dokonce přísně střeženo. Ač nedokázáno, lze právem předpokládat, že to byl opět bílý muž, který oplodněním ženy jiné rasové příslušnosti jako první porušil tuto nepsanou uzanci a dal tak podnět k dnes postupující bastardizaci světa. Protože „příklady táhnou...“, praktikují se v současnosti sexuální hrátky naprosto progresivně bez jakýchkoli rasových bariér.

Nechť se čtenář-volnomyšlenkář durdí sebevíc, tohle normální není. Rozdílnost genů u různých ras, dnes dokonale prokázána, je jen dalším dokladem, že jsme záměrně nebyli vyrobeni z jednoho těsta, že bychom si toho měli být vědomi, protože jejich mísením a rasovou promískutou nutně dojdeme nakonec ke ztrátě identity, v případě nejkrajnějším - k extinkci jedné z ras.

Podle směru, kterým se dnešní svět ubírá to vyhlíží, že nebude daleko doba, kdy do rejstříku „Endangered species“ přibude další druh - bílý člověk. Stane-li se tak, přičinil se o to především on sám: byl to přece kulturně a civilizačně vyspělý běloch, který v mnohém první porušil onu přírodní rovnováhu a pokud se bílá část světa závčas nevzpamatuje, na její prohřešky doplatí některá z příštích generací.

Postupující početní nárůst lidstva tmavé pleti na naší planetě je nejenom výsledkem enormní fertility tmavých mateček, (zatímco bílý protějšek tuto plodnost postupně ztrácí polykáním různých pilulek či v obavách o zachování životního standartu se přímo brání dalším přírůstkům), množící se homosexuality, konzumace potence snižujících

drog včetně, ale běloch též výrazně přispěl k porušení populačního equilibria tím, že svůj civilizační kodex začal v rámci různých humanitárních akcí uplatňovat v zemích Třetího světa a jiných zaostalých zemích.

Na africkém kontinentu se už tato dobře míněná snaha mnohde ukazuje jako kontra-produktivní: stavbami nemocnic, posiláním léků a lékařů, preventivním očkováním proti epidemickým chorobám, snižováním kojenecké úmrtnosti na přijatelnou úroveň a v řadě neposlední enormní podporou v podobě dodávek potravin hladovějícím, dochází sice v některých případech ke krátkodobé úlevě, zato ve všech případech má zlepšená zdravotní péče za následek zvýšenou populační explozi - a nový přírůstek hladových. Tmavému tatíkovi je totiž úplně jedno, zda vyrobené potomstvo uživí či ne. Proč také, když se o to postará někdo jiný - První svět. Již se to skoro bere jako jeho morální a lidská povinnost rozdávat zdarma ze svých produktů, o něž se zasloužil vlastní přičinlivostí. Evoluční vývoj lidstva, ona tisíciletá propast mezi oběma světy, se nedaří překlenout pouhou materiální pomocí, jak se o to v Africe bílá civilizace málo úspěšně snaží: nastavených dlaní přibývá, jímka na dary bezedná. Stejně lze hovořit o edukačních snahách, jimiž se snažíme instantně transportovat černocho o nějakých pár tisícovek let kupředu. Jde to jen velmi pomalu a někde to nejde vůbec - jsme odmítáni. Černoch, stížen akutním zánětem okostice, přestáže po evropsku oděn, si raději sám zajede svým autem k místnímu šamanovi a dá přednost zaklívání či vykuřovací procedúře před otevřením oteklé papule u bílého dentisty - pro ilustraci...

Z historie tohoto světadílu víme, že tvrdá příroda si vždy našla způsob, kterak početně regulovat rovnováhu. Jakkoli to zní absurdně, byly nazývány přirozenými; ať šlo o sucha, potopy, epidemie. Co svět světem stojí zápasily státy jako např. Habeš a Somálie s pravidelnými cykly úmorného sucha a neúrody, jiné s přemírou ničivého hmyzu, insektu a občasnými erupcemi epidemií. Došlo snad u těchto národů k totální extinkci obyvatel? Dobře víme, že ne a po staletí se jejich počet udržoval na stejné úrovni. Co příroda vzala - opět nahradila, referuji k výše zmíněné plodnosti.

Přes veškerou snahu sofistického světa zvrátit tento koloběh, se zdá, že si příroda sama dnes našla jiný prostředek k regulaci: chorobu AIDS, proti níž je dosud veškerá věda v koncích. Civilizovaný svět buší sice na poplach, volá po urychlené restauraci všeobecné morality, omezení promiskuity, osobní hygieny a prevenci. Tento apel však nenachází u černých potřebné odezvy: můžeme zadarmo rozházovat milióny kondomů po černých vesnicích a sídlištích, místní dítká si z nich nafukují balóčky, zatímco pohlavně aktivní černocho, který má hned několik legitimních žen, preferuje obcování "bez"! Výsledky se již dostávají: podle statistik z loňského roku, je každý třetí černý novorozenec v JAR nositelem viru AIDS. Nedaleko od našich hranic je to ještě horší: na informace obvykle skoupé Harare, se v prosinci dalo slyšet, že za poslední tři měsíce zemřelo v hlavním městě Zimbabwe 2 300 obyvatel na AIDS, a to ještě nic není proti Ugandě, Zairu a Zambii - doklad o tom, že zde vymírají na tuto nemoc celé vesnice je všeobecně znám i bez statistik.

Nezvratný fakt, že absolutní prvenství výskytu choroby AIDS - a také úmrtí touto nemocí - drží právě africký kontinent, nebude, zdá se, dílem nějaké náhody.

K neméně alarmujícímu zjištění u bílého elementu docházíme - a to zcela globálně - že se zvláště v poslední dekádě, v rámci světovým fórem iniciovanému zvýšenému zájmu o lidská práva černocho, bílá rasa ve vztahu k svému tmavému protějšku dostává vlastním přičiněním do pozice notorického hříšníka a utlačovatele. Tento stav, vyvolaný světovými "lidskoprávníky" a tolik podporovaný liberálními lobbyisty v USA, je nejen chybný, ale může vést, pokud se mu většina podvolí, až k sebeustrukturaci bílé rasy samé. Postupující společenská a jiná integrace není však z hlediska bílého člověka výslednicí náhle objevené lásky k bližnímu nebo k nalezenému obdivu a úctě ke svému dříve přehlíženému protějšku. Je to trend vesměs politicky motivovaný, "černá otázka" se právě nosí a "Negro syndrom" pomalu u mnohých přechází v "negro-fobii". Tak to asi nějak bude. Vsadím se, že mnohý americký senátor, zuřivý obhájce "utlačovaných" černých bratří v JAR, by sice možná vlezl soudruhovi Mandelovi do trakčnicku, ale obyčejného černocho z jihoafrické krajiny by vykázal do patřičných mezí, kdyby mu přišel hulákat a toyi-toyiovat před barák. Co by dělal, kdyby ho týž při návštěvě JAR jako turistu obral a skrábl třeba nožikem, to si ani nepředstavuji.

Věřím, že jsou, a zůstávají, tito lidskoprávní mužíci ve své podstatě stále zastánci rasové odlišnosti společenské, jejich hypokritické jednání však vede nebezpečným směrem: abychom jednoho dne "nemuseli bojovat" - o lidská práva bělochů. Nejenom v Africe! Abychom si, jako rasa, nevykoledovali v budoucí historii Země nálepku: ENDANGERED SPECIES...

Na tomto místě bych rád citoval výrok jednoho významného muže, který zasvětil prakticky celý svůj život pomoci lidu černé Afriky: francouzského lékaře-misionáře německého původu Dr. ALBERTA SCHWEITZERA (* 1875 - + 1965), který založil roku 1913 v gabonské vesnici Lambaréné nemocnici, v níž bojoval nejen s různými neznámými chorobami černých domorodců, ale také s jejich zakořeněným tmářstvím duševním. Poznal dokonale, snad jako málokterý běloch povahu, nitro, zvyky, kmenové tradice, způsob života i myšlení černého muže Afriky.

ko objektivní a nestranný. Tímto náležením se pochopitelně židovský jásoť zhroutil jako doměček z karet. Sionisté se od té doby už nikdy nepokusili podobný spor vyvolat.

Nechme nyní na tomto místě jako dokument promluvit alespoň několika stránkách Fleischhauerova soudního dobrozdání (str. 246 a dále), které nesou název Závěrečný výsledek zkoumání, a jsou tedy jakýmsi krátkým resumee celého díla. Některé body jsem pro jejich úzce specifický charakter vypustil.

1. Protokoly sionských mudrců jsou tajný politický dokument. Jeho autor není znám. Je možno ve věci autorství předkládat podložené domněnky, ale nelze uvést žádný nevyvratitelný důkaz.

2. Protokoly obsahují stejný machivistický program, jak ho Maurice Joly (Žid a revolucionář, pozn. autora) ukazuje ve svém „Dialogu ze záhrobí mezi Machiavellim a Montesquiem“ v skryté, umělecké symbolice krátce po založení „Alliance Israélite Universelle“.

3. Protokoly se v opise dostaly do rukou ruských spisovatelů Butmiho a Niluse. Butmi je uveřejnil koncem roku 1901, Nilus poprvé 1905.

4. K posouzení jsou dvě možnosti vzniku a výkladu tajných dokumentů, které mají za předmět obsahu boj proti nežidovským státům a národům za účelem nastolení židovského panství, světové mesiánské říše:

a) nejstarší dokument koloval mezi předáky ruských Židů, a je znám jako tzv. projev rabína o Gojimech (Goji = Nežid, tedy podle Talmudu méněcenný podčlověk, pozn. U. F.), který zveřejnil v roce 1900 mladočeský poslanec Březnovský. Ale podobné tajné dokumenty byly už mnohem dříve známy francouzskému revolucionáři M. Jolymu, který jich využil roku 1864 ve věm „Dialogu“ (viz výše). „Dialog“ obsahuje velmi zřetelné náznaky zmíněného židovského dokumentu a dokonce totožné ideje. Roku 1868 byl dokument přepracován von Goedschem na román „Briarritz“.

b) novějším tajným dokumentem jsou Protokoly sionských mudrců. Oba dokumenty jsou sestaveny na sobě navzájem nezávisle, to jest že autor (nebo autoři) Protokolů nepoužil pro svou práci ani původní text Rabínovy řeči o gojimech, ani jejího románového přepracování. Autor Protokolů použil pouze textu Jolyho „Dialogů“. Důkazem toho je skutečnost, že se v Protokolech objevují ideje staršího programu pouze tak, jak je přináší „Dialogy“, a že ostatní vývody staršího programu, jichž Joly nepoužil, nepřešly do Protokolů.

5. Od vydání Jolyho „Dialogů“ roku 1864 se politické a hospodářské poměry ve světě podstatně změnilly. Tyto změny se v Protokolech odrážejí především v pasážích o projednávání otázek průmyslu, tisku a finanční, měnové a daňové

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty

6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chigaském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

HOUSE FOR SALE

Larger than it looks: 3 plus bedrooms, full finished bsmt., newer kitchen-brick bungalow. 9ft. ceiling and arched entryways. Could be in-law arrangement. \$131,900. Call Pam at (708) 963-2200 leave message in English.

PRONAJME SE:

5-pokojový byt v Berwynu, 18. ul. a East Ave., s vytápěním, horkou vodou a kuch. zařízením, bez prádelny, \$565 měsíčně. Tel. 863-5323.

Naše písničky nezahynou

Půl hodinku hudby z naší vlasti vysílá Jerry Jiráček na stanici WCEV 1450 AM každou středu a pátek v 8.05 večer.

Kde možno koupit HLASATEL:

- **Minařík Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minařík II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **28th & Ridgeland**
Berwyn, stánek — nedělní
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

Furniture

MAKE SURE OUR QUALITY SHOWS. FURNITURE REFINISHERS

At Wickes Furniture, we take pride in our products and we want to make sure they always look their best. Today, as a result of continued growth, we seek skilled professionals to repair wood and upholstered pieces in our customers' homes. In return, we can offer:

- ✓ excellent starting pay
- ✓ 401(k) plan
- ✓ medical/dental life insurance

Get the facts right away. Apply in person at:

WICKES FURNITURE
DISTRIBUTION CENTER
1100 Lombard Rd.
Lombard, IL 60148
(708) 268-1555

WICKES FURNITURE
The Largest Furniture Retailer in Chicago
Equal Opportunity Employer

HELP WANTED

Domovník pro budovu s bydlím, který bydlí v Berwynu. Musí mluvit anglicky. Volejte po 5. hodině 484-3729 nebo 383-8434.

HELP WANTED

Refrigeration Trainee; young bright & energetic man to do shop work. Must be mechanically inclined. Call: (708) 246-5333.

HOUSECLEANING/DAYS LAKE ZURICH AREA

Full time, 3 teams or individuals needed. 1 person on team must speak and read English. We offer paid training, paid vacation, paid holidays. \$6-7/hour after training. Insured car necessary. 40+ hours per week. Call: 1-708-540-6363.

IMMIGRATION

55,000 USA GREEN CARDS giving away by lottery soon. Enter the names of friends/relatives living abroad. I.B.S., 203, 1395-A South Columbia Road, Grand Forks, ND. USA. 58201-6009. Ph. (204) 943-0262.

MALÍŘSKÉ PRÁCE VŠEHO DRUHU - rychle a kvalitně.

Tel. (312) 282-3443 po 7PM, (708) 484-3306.

Ondruš & Syn.

Žhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří, hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic, soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen, sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří z dakronu. Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Rádi poradíme a odborně obsloužíme česky i anglicky. Máme 56-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Navštivte nás!

Ondruš & Syn.

6533 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS
484-1700

Dělník skládá mouku z nákladního auta UN v obleženém městě Mostaru, kde se v kuchyni podával chléb a čocková polévka. Příměří vytáhlo mnoho lidí do ulic.

The Park District Newcomers semi-annual Children's Sale will be held Saturday, March 12 at St. Andrew's gymnasium, 260 N. Northwest Hwy., at Elm, Park Ridge. Sale hours are 9:30 to 1:30 PM. Admission is free. CASH ONLY.

The sale offers a huge selection gently used spring & summer children's clothes, toys, equipment, and maternity clothing. After the sale, Newcomers will deliver to the Park Ridge Youth Campus any unsold items that are donated by the sellers. The Park Ridge Youth Campus is developing a new program that will offer a wide

variety of services for medically complex infants and young children. For more information call Yvonne at (708) 825-6408.

ARTISTS NEEDED

Skokie's Festival of Cultures is currently accepting applications from traditional ethnic artists and craftpeople for the May 21 and 22 festival. Deadline March 14. Write to: Festival of Cultures, Skokie Park District, 4701 Oakton St., Skokie, 60076, or call (708) 674-1511.

ZLEVNĚNÉ CENY DO EVROPY:

- PRAHA - BRATISLAVA \$459.00
- VÍDEŇ \$439.00
- FRANKFURT \$419.00
- MNICHOV \$449.00
- PAŘÍŽ \$399.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky do 3 měsíců pobytu jen \$599.00

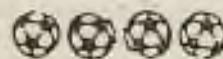
Mimořádně levné zájezdy na Floridu, Havajské ostrovy, Jamajku a do Mexika.

Zveme Vás k zájezdu na XII. Všesokolský slat do Prahy ve dnech od 1. až 8. července 1994. Speciální ceny letenek na přímém letu Chicago-Praha s Čs. aeroliniemi. Vstupenky na sletové podniky, autobusový zájezd po sletu v Čechách a na Moravě a rovněž Vídeň, Salzburg, Budapešť, Bratislava.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402
Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012
FAX 708-749-1350

PŘEKLADY

IJK Translation Service
z češtiny do angličtiny a naopak

☆☆☆
I. J. KOVAR
P.O. Box 313
Riverside, IL 60546
or call
(708) 442-7115

Hledám jakoukoliv práci od 7 AM do 5 PM. Mluvím česky a anglicky. Volejte (708) 652-8795.

AMERICAN HEART ASSOCIATION MEMORIALS & TRIBUTES

1-800-AHA-USA1

American Heart Association

This space provided as a public service. ©1993, American Heart Association

politiky. Také tyto vývody ukazují autora jako skvělého znalce poměrů s geniálním smyslem pro odhad budoucích možností; současně prozrazují člověka, naplněného divokou láskou ke svému židovskému národu.

6. Protokoly sionských mudrců nemají nic společného s tzv. Sionistickým programem z roku 1897; jsou programem tzv. symbolického, duchovního sionismu, který je založen na příslibu mesaického náboženství, podle něhož budou všechny národy sjednoceny Izraelem. Naproti tomu reálný, tzv. politický sionismus, směřuje k vytvoření domovského státu Židů v Palestině. O tomto programu, který byl stanoven v Basileji roku 1897, není v Protokolech sionských mudrců ani zmínky. Reálný, politický sionismus pod vedením Theodora Herzla požadoval pouze lokální židovský stát jako první krok na cestě ke světovládě. Symbolický, duchovní sionismus, jehož hlavním vůdcem byl tehdy Achad Haam, usiluje o mesiánskou světovládu bez okliky přes palestinský stát. Oba směry stály v Basileji ve zdánlivě nejostřejším protikladu.

7. O osobě autora (autorů) Protokolů můžeme vyslovovat pouze domněnky. Ty vedou ovšem v první řadě k vůdci duchovního sionismu Achadu Haamovi. Ten založil v Oděse tajný řád Bene Mosche (Synové Mojžíše), který se řítil podobnými rituály jako zednářské lóže; v řádu byli organizováni podle Židovského lexikonu „pouze vyvolení, duchovně vysoko stojící jedinci, kteří spatřovali svůj životní cíl v osvobození izraelského národa a země“. Bezprostředně před Basilejským kongresem 1897 se řád rozpustil, protože zřejmě splnil svůj úkol. Je nasnadě domněnka, že Protokoly sionských mudrců jsou vlastně jistým druhem seminární práce tohoto spolku, která byla vytvořena na příkaz a pod vedením Achada Haama. Jednotlivá témata byla nejspíš projednána na schůzích tajného bratrstva a potom vtělena do formy schůzovních protokolů (Sezení).

8. „Dialogy“ M. Jolyho ukazují v mnoha důležitých ohledech nápadnou shodu s pasážemi a myšlenkami Herzlových děl „Deníky“ a „Židovský stát“. Toto zjištění je důkazem toho, že „Dialogy“ jsou židovským duchovním produktem. Právě tak prokazatelné jsou nápadné podobnosti mezi Herzlovými spisy a Protokoly, což konsekvantně dokazuje židovské duchovní autorství Protokolů sionských mudrců.

9. Téze, podle níž byly Protokoly sepsány ruskými úředníky Račkovským nebo prof. Nilusem, aby carovi poskytly zámlinku k pozastavení liberálních reforem a vyvolaly protižidovské nálady, jsou naprosto neprokazatelné. Naopak mnoho důležitých skutečností mluví přímo proti tomu:

a) Protokoly jsou neúplné; jejich srovnáním s „Dialogy“ se dají zjistit rušivé výpadky. Obzvláště chybí úvod, a na konci díla samotným autorem v Sezení 16,7 ohlášený výklad reali-

Pokračování příště

Po zásluze byl za svoji humanitární činnost odměněn v roce 1952 Nobelovou cenou za mír. Cenu si prý nepřijel ani převzít, poznal již v té době dvojitý náhled zpolitizovaného světa na černou otázku, a protože říkal a šířil v této věci pravdu, stal se neprávem dnes téměř zapomenutou a kompromitovanou postavou.

Jeho výrok o černé rase, který v originále čtenáři předkládám, je z roku 1960. Schweitzer jej pronesl u příležitosti kampaně OSN, která se též rok zasadila o předání vlády bílých Francouzů v Kongu černým, komunisty inspirovaným domorodcům. (Kongo se, jak známo, stalo roku 1970 prvním marxistickým státem Afriky).

ON THE NEGRO RACE

During the Congo campaign, when the United Nations helped overthrow the white man's civilization there, Dr. ALBERT SCHWEITZER declared:

Byl by nejvyšší čas, aby bílý člověk v Jižní Africe, v Americe, ale i v Evropě a všude tam, kde v běžném životě přichází do styku s lidmi jiné pleti, začal viditelněji bojovat o svoji rasovou identitu, nehrbil se a neustupoval ze svých pozic strážce evropské civilizace a kultury jenom proto, že se lidskoprávní černá otázka dostala nyní do politického popředí. Aby oprávněně, pádně, avšak v mezích zákonitých norem, čelil zvýšené agresivitě černochů, která se v poslední době naprosto všude odráží ve stoupající vlně násilí a kriminality, aby všemi dostupnými prostředky učinil své okolí opět bezpečným místem k životu a tvořivé práci. Aby jen trpěně nepřihlížel dosavadnímu vývoji, jenž ve stínu vyvolané hysterie vede vesměs k neopodstatněnému volání po rovnostářství a nesmyslnosti různých afirmativních akcí a ústupků. Množství nikdy nezaručovalo kvalitu, stejně jako stranická příslušnost nenahradila v komunistických zemích vzdělání a odbornost. Aby ale byl na druhé straně korektní a dával kredit tam, kde náleží. Generalizovat by bylo nesprávné, neboť je mezi černými a barevnými řada slušných a vzdělaných lidí, i když tvoří menšinu. Stejně nesprávné by však bylo podlehnout nastalému tlaku, sypat si popel na hlavu a - nedejbože - začít se stydět za bílou pleť. Byl by to totiž počátek konce, našeho konce!

Jsem přesvědčen, že při zachování těchto zásad, oboustranného pochopení a vůle, by mohl běloch vedle černého žít a přežít. Za předpokladu jistého odstupu můžeme spolu úspěšně pracovat v dílnách, dolech, na polích, v nemocnicích a kancelářích, kde každý bude za své schopnosti a výkon také náležitě honorován, můžeme své síly měřit na poli sportovním, můžeme vzájemně obdivovat naše kultury a tradice, můžeme se vzájemně i leccemu přiučit. Můžeme také být sobě i dobrými sousedy a v klidu a míru vedle sebe žít. Zde však hranice končí: bratry být nemůžeme. Ledaže by nás porodila stejná matka, což není ten případ. Jsme tudíž každý z jiného těsta a měli bychom na to být i hrdí!

Karel Budil, JAR

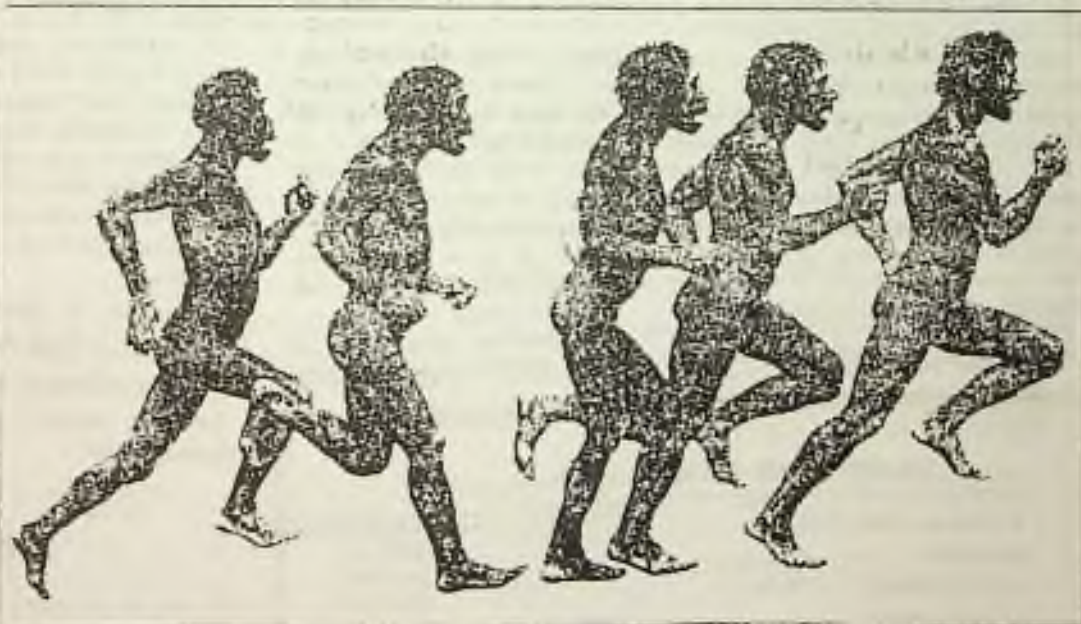

foto archiv ZAPAD

Problémy rasového soužití nejsou... spjaty pouze s Jihoafrickou republikou. Potíže mají také v U.S.A., Anglii a některých evropských státech, které opustily své africké kolonie a poskytly asyl černým občanům nově vzniklých "svobodných" států. Také v našich republikách mají občané své specifické potíže: nikoli sžitím se s příslušníky černé rasy, nýbrž s druhy jinými - ROMY. Přes letitý pobyt bývalých typicky kočovných cikánů v našich zemích, nedošlo u většiny z nich k dostatečné adaptaci našich civilizačních norem a díkybohu Češi a Slováci nepřevzali normy jejich. Dlouhodobý problém tedy zůstává, za občasných erupce trpělivosti původních obyvatel. Dokladem jsou dva následující články:

Slovenská republika

(Noviny Saena, 15.10.1993)

Westlake VII. - CA

Redakce Nedělní Hlasatel
Berwyn, IL

Dnes mě došel Nedělní Hlasatel ze dne 9 ledna, 1994. Na stránce 8 a 9 mě padl do oka nemístný a sprostý nadpis nad jistým článkem. Výraz, který zde nebudu opakovat. Často čtu v Hlasateli neslušné poznámky, ale tentokrát jste "přestřelili."

Divím se, že můžete něco takového uveřejnit! A ještě to dát jako nadpis! Přece, když se někomu vedoucím vytýkají chyby, nebo se nám nelíbí, co se ve světě děje, je přece možnost o tom docela slušně napsat, a není potřeba být vulgární a sprostě vedoucím nadávat. Žádný inteligentní a slušný člověk se takhle nevyjadřuje, a slušný redaktor by to vyškrtl!

Žádáte nové odběratele o podporu k udržení novin, ale tímto způsobem si je nezískáte, spíše staré čtenáře ztratíte. Čtu Hlasatele od dětství, mnoho let, ale nikdy v něm nebylo tolik zášti, pomluv a nadávek, jako za posledních pár let.

Proto, že tu ve Spojených státech máme svobodu slova a tisku, neznamená přesahovat míru slušnosti!

Nazdar!

podepsaná Louisa Nekudová

ŽÁDOST ČTENÁŘKY NA HLASATELE: CENZURUJTE

Carl Hodek

Milá paní Nekudová si v jejím dopise přeje, aby se psalo v novinách s politickou korektností, tedy přeškrtnout to, co se jí, nebo jiným, nelíbí, a když nějaký ten pohlavár lže až se praší, tak by se mu to mělo omluvit s poznámkou, že mu mentálně nahoře ta kolečka neběží správně, a že má jisté mentální nedostatky.

Problém pro paní čtenářku Nekudovou je ten, že se jedná o hlavu státu, v tomto případě o Václava Havla Pravdivého a Jedineho, a takováto hlava se nesmí urážet do takové míry, že by se oddělila od zbytku jeho těla, které by bez té hlavy bylo ztraceno a dramaticky by potom bloudilo po Hradě na elektrické koloběžce.

Ta zvyklost lidí klonit se pokorně politickým hlavám je do některých občanů tak odborně natlučená a v nich zakořeněná, že mentálně jim mozek omdlívá při čtení pravdy o jejich "milovaných," a přivádí je to do stavu takových hysterií, z kterých je ani pán Bůh nemůže vytáhnout. Prostě jsou ztracenými ovečkami. Jejich symbol obdivu byl napaden PRAVDOU! JAK SE JEN NĚKDO MŮŽE OPOVÁŽIT!

Milá paní Nekudová čte noviny zřejmě s růžovými brýlemi, přeskakuje řádky, mentálně cenzuruje a nachází se ve stavu rychlého psaní stížnosti redaktorovi, kterému by mohla poslat jednoduše tříslivý telegram: "Neurázejte mého miláčka!"

Pan Petr Cibulka měl, a má, plné právo volat jistým jménem pána, kterého on dobře zná, a o kterém ví, že sprostě a otevřeně lže, otevřeně omlouvá, opět se lží, komunismus, komunisty a jejich kolaboranty. Já osobně bych řekl, že je to tím nejvyšším sprostáctvím, ke kterému se prezident Havel osobně tak ponížil.

Jestliže osoba presidenta se poníží do takového stupně, že se "dobrovolně" a osobně ukáže u soudního přelíčení či výslechu

(zde v Americe je takové chování nemyslitelné), tak je to N O V I N- K O U! A K TOMU JEŠTĚ JEHO BÝVALÝ PŘÍTEL HO NAZVE PRASETEM A HOVADEM! TAK TO NEMÁ BÝT NA STRÁNCE PRVNÍ S OTÁZKOU PROČ? Z JAKÝCH DŮVODŮ?

Historie je historie, obzvláště když se jedná o prezidenta! Cenzura je pro ty, kteří jsou na ni zvyklí!

Pojmenování "Ihajíciho" občana či prezidenta Havla nadávkou je HLAVNÍM BODEM a ZKOUŠKOU zákona, který Havel na ochranu nejen svoji, ale i neokomunistů, a jako slaboch, kterým on - podle jeho osobního přiznání v rozhovoru s novinářkou Mladé Fronty Dnes 6/4/91 - je, tento zákon PODEPSAL! Tak tedy disident přestal být tím, o čem rudé pohádky vyprávějí, že byl.

Samozřejmě, že pan Petr Cibulka mohl klidně (kdo může být klidný poslouchat Havla Ihát) říci: "Pane Bože, odpusť mu to, neboť on neví, co dělá!" a tím by to bylo hotové a čtenářka paní Nekudová by se toho ani snad nevšimla.

Paní čtenářce Nekudové se jedná o to, že někdo si dovolil volat Havla prasetem a hovadem, ale neví, že ten pán, který to na Havla křičel, byl jeho bývalý přítel a chartista, pan Petr Cibulka. Tento muž rozhodně strávil hrubší vězení za komunistů, než celý pan Havel, který byl "pěstován a zaléván" jako roztočilá kytička pro teplou budoucnost komunistů a komunistického socialismu a la Moskvou vycvičeného a usměvavého Duběčka.

Čtenářka si nepamatuje na obejmutí Havla s tímto obhájcem socialistického komunismu, který v minulosti schvaloval popravy nevinných! Občan a prezident Havel tvrdil, že bez něho nemůže vládnout. Ovšem teď ano, jelikož on sám už je, jak se říká v komunistickém žargonu - "zaběhnutý!" Pěstování a zalévání se tedy komunistům rozhodně vyplatilo. Žijí si nyní jako prasata v žitě!

Sprostota je na straně Václava Havla, který více obhajuje komunisty, jejich kolaboranty, a nyní i Sudeťáky! Kdy, ptám se čtenářky Nekudové, Havel s takovou mermomocí a ochotou kanceláře prezidenta obhajoval práva politických vězňů a anti-komunistického exilu? Kdy?

Já, milá paní Nekudová, mám úctu k prezidentské kanceláři, ale ne k někomu, který tam sedí a otevřeně a sprostě LŽE!

LŽE ZA ZLOČINCE A ZLODĚJE A ZAPOMÍNÁ NA TY, KTERÍ ZA NÁROD POLOŽILI ŽIVOTY, ZTRATILI SVĚ RODINY, ZTRATILI SVĚ ZDRAVÍ, ZTRATILI SVĚ MAJETKY!

A paní Nekudová nám říká, že když se nám něco ve světě nelíbí, že se dá o tom slušně psát! Toto vyjádření je nejen slabomyslné, ale velice smutné!

Jak se rychle jen zapomíná!

Ovšem lidé, kteří za komunismu netrpěli a před komunismem neutekli, dostali se do Ameriky z důvodů čistě náhodných či ekonomických, milují rudou socialistickou rakovinu, tak tito lidé se pravdy bojí. Vulgarita a sprostota je na straně těch, kteří lidu den ze dne lžou a obhajují ty, kteří přinesli duševní a tělesnou pohromu na náš národ a naši starou vlast!

HLASATEL NA OBĚTI KOMUNISMU NEZAPOMÍNÁ A ROZHODNĚ NE NA ZLOČINY KOMUNISMU!

Jestliže paní Nekudová se klaní na stranu těch, kteří zavírají oči k zločinům komunismu, tak ji lituji. Ne jako nynější lidskou bytost, ale jako další ztrátu hanebnému a zločineckému komunismu, který Havel jako prezident obhajuje.

Pan Petr Cibulka má plné právo volat eso esem, kačenu kačenu, lháře lhářem, zloděje zlodějem, prase prasetem a hovado hovadem.

Slušnost, o které se paní Nekudová zmiňuje, komunisté a jejich obhájci nikdy neznali a neznají, a my jim sloužit s cenzurou nebudeme!

Co se stalo, stalo se! Hlasatel se nemá za co omlouvat!

Neznalost ministrů

O tom, že by naši páni ministři měli nedostatek znalostí nemůže být ani řeči. Již samotný fakt, že se celá dlouhá léta poctivě připravovali v marxisticky orientovaném prognostickém ústavu, musí být dostatečnou zárukou jejich kvality a připravenosti. Jen mám vážné obavy, že se příliš vzdělávali teoreticky a septetě s praxí se jim poněkud nedostávalo. To ostatně potvrzují i mnohé situace a vyjádření prezentované ve sdělovacích prostředcích.

V jedné z debat ministrů hospodářství K. Dyba považuje finanční dotaci učilišť za dostatečnou a tvrzení o nedostatečnosti prostřed-

ků odmítl. Touto situací se zabývala skupina ředitelů z českobudějovických učilišť. Svorně se shodli, že příspěvky, které převzali, zdaleka nestačí na pokrytí jejich nákladů. Při přebírání příspěvku se dokonce nedozvěděli, z jakého normativu na žáka příspěvek vychází a proč je tak nízký. Je zarážející, že normativ byl určen shora a nebyl konzultován s učňovskými zařízeními.

Zdá se, že i přes oslnivé řeči před televizními kamerami jsme se s centralistickým způsobem řízení nižších článků naší společnosti ještě zdaleka nevyrovnali.

František Růžička

ZLEVNĚNÉ CENY DO EVROPY:

- PRAHA - BRATISLAVA..... \$459.00
- VÍDEŇ..... \$439.00
- FRANKFURT..... \$419.00
- MNICHOV..... \$449.00
- PAŘÍŽ..... \$399.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky do 3 měsíců pobytu jen..... \$599.00

Mimořádně levné zájezdy na Floridu, Havajské ostrovy, Jamajku a do Mexika.

Zveme Vás k zájezdu na XII. Všesokolský slet do Prahy ve dnech od 1. až 8. července 1994. Speciální ceny letenek na přímém letu Chicago-Praha s Čs. aeroliniemi. Vstupenky na sletové podniky, autobusový zájezd po sletu v Čechách a na Moravě a rovněž Vídeň, Salzburg, Budapešť, Bratislava.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350